

PIAR FUTÁR

Nem fog megártani
egy kis tanulás a
szünidőben!

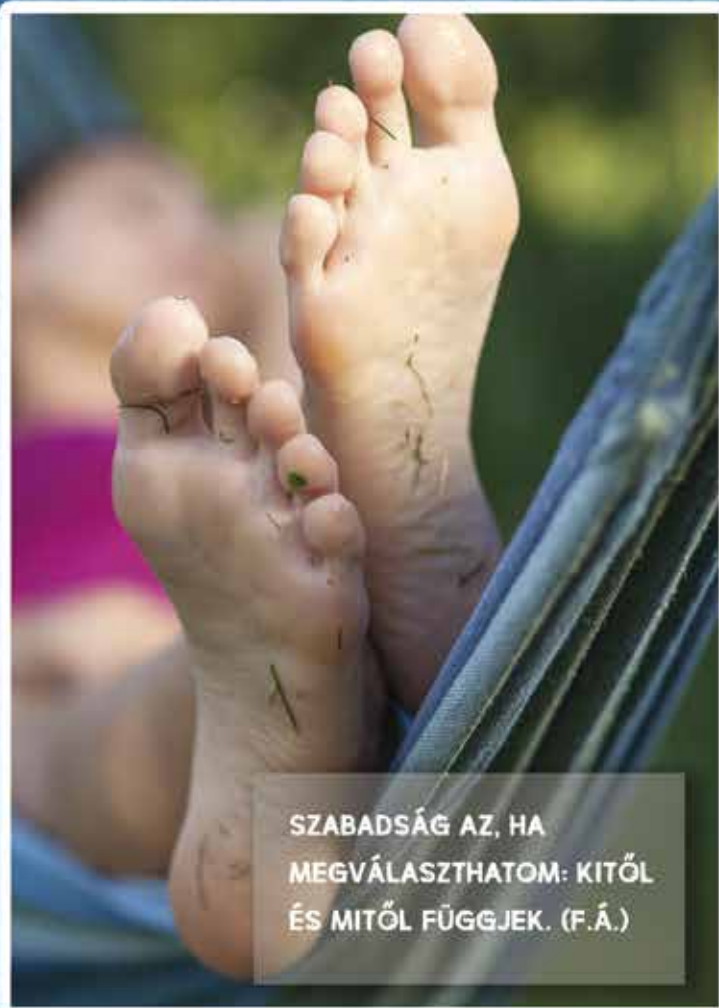
TANÁR ÚR, KÉREM!

**„NEM CSAK AZÉRT NYÚJTJUK A
LEGERŐSEBB TÁMASZT, HOGY
MEGVÉDJÜK AZ IFJAKAT A
GONOSZTÓL, HANEM HOGY
FELEMELJÜK
ŐKET, ÉS
KÖNNYEBBEN,
GYÖNGÉDEBBEN
VEZESSÜK
ŐKET JÓ
CSELEKE-
DETEK FELÉ.”**

Kalazancius

**400 ANNI / ANNUS IUBILÆI
1617-2017 / SCHOLARUM PIARUM**

**SZABADSÁG AZ, HA
MEGVÁLASZTHATOM: KITŐL
ÉS MITŐL FÜGGJEK. (F.Á.)**

Kollár Árpád

április 3. ·

Ma egykori középiskolámban, a szegedi Piarista Gimnáziumban jártam. Amilyen elrettentő véres kardként mutattak föl a diákoknak: vigyázz, ha nem írod meg a matek leckét, a végén még költő lesz belőled! Nagyon jó és különös érzés volt így, már egyre több ezüstös szállal a szakállamban visszatérni ide. Különösen, hogy tudtam, tanítás után hazamehetek, és nem kell beülnöm tanulószobára. Nem biztos, hogy van összefüggés, de hosszan értekeztem a kocsmai beszélgetések jellem- és elmefejlesztő hasznáról, a végén pedig ezt kaptam ajándékba. Nagyon finom. Igaz, egy hajszálynival édesebb a kelleténél, viszont a dió mindent visz benne, és ez a lényeg. Egyre jobb ez az iskola, még akkor is, ha sokkoló a lányok jelenléte. Pedig annak idején mennyit imádkoztunk azért, hogy koedukált legyen, akkor még mindhiába...

Tetszik · Hozzászólás · Megosztom

„Hozzuk az oltárra az itt töltött évek minden pillanatát”

Első alkalommal ballagtak lányok a szegedi Piárban, akik különleges feladatot kaptak Pedro Aguado generális atyától és iskolánk vezetőjétől is. Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató búcsúbeszédét olvashatják.

Kedves ballagó diákok, és iskolánkban először köszönhetlek így benneteket: kedves ballagó lányok és fiúk!

Emlékeztetek még a szalagavató bálra? A zene és tánc forgatagára, a felszabadultságra? Akkor nagyon távolinak, szinte hihetetlen meszségségben tűnt még a ballagás. És most itt álltok. Az élet-tánc folytatódik, mindjárt jön a következő szám, és ez nem egy bugi-vugi lesz.

Egy közösségként vagytok itt jelen. Ettől a közösségtől búcsúztok most, az iskolátoktól, ami otthonotok volt négyhat éven keresztül. Jó rátok nézni így a végén, jó látni benneteket. Jó látni benneteket az életet. Büszkeség tölt el, és közben fáj, pont most mentek el, amikor ilyen klasszak lettetek. Mint a mesében: egyik szemem sír, a másik nevet. Egyik kezemmel még itt tartanálak benneteket, a másikkal már küldelek.

Kedves Szülők! Mindannyiunk számára ismerős az elszakadás-elengedés mindennapokban jelenlévő kettőssége, fájdalma és szépsége. És milyen jó, ha van, mi fájjon... Köszönöm, hogy ránk bízta a gyermekeiket, hogy eddig is segítették őket! A Jóisten adjon erőt, hogy a jövőben is támogató, mindig hazaváró otthont találhassanak.

Kedves Diákok! Biztos sokszor elhangzott órák alatt – és majdnem mindig valami konfliktus után, amikor a tanárnak már nincs érve, hogy győzködjön titeket – a már elcsépezt szlogen: „nem nekünk tanulsz, hanem az életnek, fiam”. Mosolyogva, pofákat vágva pergettétek le magatokról, hisz itt a Pillanat van, az Élet pedig messze. És most itt vagyunk, a táblán pedig ez áll: „Mély víz, csak úszók-nak!”

Nincs visszaút, valahogy át kell kelni a túlsó partra. Felkészültél? Mersz? Bírsz? Akarsz? Hát, persze. Hisz már az itteni évek alatt is számtalanszor megmutattátok, hogy képesek vagytok küzdeni, van bennetek erő, ami visz a célotok felé.

Kalazancius iskolájából indulsz útra.

Tudás, közösség, hit, jövő. Ha körbenézel, ami itt van, értetek van. Amit mi adni szerettünk volna: „Hitre, tudásra, szép életre, jóra...” Bár lehet, hogy néha nehezen ismertétek fel benne, bennünk a szándékot, a jóra segítséget.

A legkisebb fiam reggeli iskolába induláskor mindig kér egy puszit a tenyerébe is. Rácsukja az ujjait, majd a szemembe néz, mosolyog. A legelső alkalomkor hozzáfűzte:

„lesz még ma nem olyan könnyű”.

Reménykedem, hogy így tudunk adni nektek is valamit, amit a „nem olyan könnyű” pillanatokban elővehetsz a tarsolyodból. És ne feledd, az iskolából elmentek, de a piarista családot nem kell elhagynotok. Ha visszahúz a szívetek, megtalálász bennünket.

Múlt vasárnap az evangéliumot hallgatva eszembe jutottatok. Tudok rátok nézni, mint az emmausi tanítványokra. Bennetek van kicsit az emmausi tanítványok lelke. Ki tudja, mi indította útnak őket, de Jeruzsálemben már nem volt helyük. Lezárult életük egy szakasza. Útra keltek ketten, hátrahagyva a közösségüket. Tele bizonytalansággal, kétséggel. Hiába szeg(he)ődött melléjük Jézus, nem ismerik fel, csak a bánatukra tudnak figyelni. Kell a kenyértörés, a közös asztal, hogy felismerjék. És újra nekiindultak, vissza...

Valahogy ti is így lehettek. Idejöttetek, voltak tervek, elképzelések, és jött az iskolai élet, sok mindent átrendezett, és nem biztos, hogy minden úgy alakult, ahogy elgondoltátok. És most eltölt a bizonytalanság. Merre tovább? Nem baj a torpanás, nem baj, ha fáj. A lényeg: emmauszi tanítványokként készen állni a búcsúra, az újrakezdetre. Együtt ünne-

pelni a búcsú pillanatát – megszokhattátok az évek alatt, hogy az ünnepet Jézussal közösségben üljük.

Most is itt a lehetőség, hozzuk az oltárra az itt töltött évek minden pillanatát: örömet és szomorúságot, sikereket és kudarcokat, szeretetet és ellenszenvet, mindent, ami felgyűlt benned, most itt az alkalom, hogy letedd az Úr elé, és a kenyértörésben felismerve őt, vidáman, felszabadulva, örömmelelve tudjatok indulni az Útra.

Az iskolánkban töltött utolsó évek összefonódik a piarista rend 400 éves jubileumával. Minden ünnep még egy kis plusz fényt kapott. Emlékeztünk és ke-restük Kalazancius, hisz az ő álma hívta létre ezt az iskolát is, a ti iskolátokat. Az ő álmának voltak és lesztek részei mindig, hisz nélkületek nincs iskola. A tanár nem lehet tanár, ahol nincs tanítvány. Idén már többször hallottátok idézni generális atya hozzátok írt levelét. De nem baj, mert azt szeretném, hogy meghalljátok és magatokkal vigyétek üzenetét:

„... Szerencsések vagytok, mert a piarista nevelés alapja a belétek vetett bizalom. Az a fajta nevelés, amelyet Kalazancius kigondolt, ezt a célt igyekszik elérni: képessé tenni titeket a teljes emberségekben való növekedésre, azért, hogy át tudjátok alakítani a világot. Lehet, hogy kissé erősnek hangzik ez így, de ez Kalazancius meglátása, és éppen ezért annak foglalatja, amit alakulásotok és növekedésetek folyamán fel kell fedeznetek és meg kell valósítanotok: képesek vagytok egy másféle világ építésére.” (Pedro Aguado)

Ezután én már nem elengedlek, hanem küldelek benneteket. Feladatotok van. Kalazancius. Őt adjuk búcsúajándékként útravalónak. Őt, aki küzdött álmaiért, kitartóan, ezer nehézségen keresztül. Aki életre és életadásra hív.

Egy számomra kedves bölcsőtől idézve búcsúzom tőletek: „Hiányozni fogtok, de most már ideje mennetek.” Menjete, és az élettáncotokban legyen mellettek a mi Kalazanciusunk, áldjon meg és segítsen benneteket az álmaitok felé!

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztinné Nedelkovics Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

„Csak múlnak az évek, arcodat elfedte a homály.
Visszahívni félek, csak súg, hogy te is akarnál!
Rég volt már, mindig együtt, gondoltok néha rám?
Hol vannak a közös álmok, a barátok és a régi nyár?” (Venus: Régi nyár)

„Egyszer nélkülünk megy a vonat tovább”

„290 ÉV UTÁN MEGJELEN- TEK A LÁNYOK”

A 12. B osztály ballagási beszédét olvashatjátok. Zsoca szerepében Tóth Zsófia, Ivánéban pedig Ivánkovits Ádám.

Zsoca: A 12. B osztályosok ballagási beszédét ketten írtuk, ketten mondjuk el.

Iván: Személyünkben is szimbolizálni kívánjuk, hogy 2013 óta új szelek fújnak iskolánkban. 290 év után megjelentek a lányok.

Zsoca: Van, akinek ez öröm volt...

Iván: Másoknak megalapozott félelem.

Zsoca: De annyit biztosan mondhatok, hogy mindent felforgattunk.

Iván: Én nem értek az emberek érzelmeihez, sem biológiájukhoz. Tizedikben érkeztem, szóval azt sem mondhatom el, hogy a kezdetektől mindent láttam.

Zsoca: Én majd segítek az érzelmek megfejtéséhez, és a kezdetektől itt vagyok.

Iván: És a biológia?

Zsoca: Nem... ahhoz egyikünk sem ért.

Iván: Ahogy beszédek megírásához sem... De úgy gondoltuk, ketten...

Zsoca: ... Így, ahogy most vagyunk...

Iván: Talán menni fog. Nehéz dolog volt számunkra fölfogni azt, hogy most búcsúzunk kell.

Zsoca: Hogy vége van.

Iván: Hogy máttól a gondviselés egy újabb formája szűnik meg körülöttünk.

Zsoca: Végül megvilágosodtunk: „Gyermekei szívével, indokra nem várva / fogadtuk, amit a sors írt elő.”

Iván: Gyönyörű Lovecraft idézet... Nem

is tudom, ki mutathatta... Tizennégy évesen az ember nem foglalkozik sokat a jövőjével. Számára a felnőtté válás és a felelősségvállalás rendkívül távoli.

Zsoca: „Majd később megcsinálom.”

Iván: „Most ne.”

Zsoca: „Még ráérek.”

Iván: „Nekem mindegy.”

Zsoca: Természetesen, amikor idekerültünk, a mi gondolkodásunk is hasonló volt. Néha még most is az. Úgy érezzük, hogy rengeteg időnk van. Mégis ez a búcsúzás is csak egy pillanat. Ám számunkra most kezdődik valami teljesen új.

Iván: Egyesek tanárnak mennek, mások a GTK-ra. És akármennyire is szeretnénk, a jövőben sorsunk és álmaink nem fogják keresztezni egymást.

Zsoca: Emlékszel még az első napra?

Ádám: Már az elbeszélgetés is érdekesen alakult. Elmondtam, hogy azért jövök ide a Tömörkényből, mert itt állítólag könyvebb a latin...

Zsoca: És?

Iván: Az elbeszélgetésben résztvevő tanárok egyike Papp Attila tanár úr volt... A másik Dékány Zoltán... Viszont kérdésedre felelve az első napon idegennek éreztem magam. Reggeli imák, furcsa köszönések, mise... Kezdetben nem is nagyon szólaltam meg.

Zsoca: Én mindig beszéltem, mindazonáltal számomra is furcsa volt az érkezés. Mindenki bámult a festett hajam miatt, hirtelen nem hordhattam cicanadrágot, gyakorlatilag el is égethettem volna a kivágott pólóimat, a térd fölé érő szoknya-imról nem is beszélve.

Iván: De gondolj bele, nekik milyen furcsa lehetett! A lányok rikácsolásától zengett a folyosó, a tanároknak minden áldott nap el kellett magyarázniuk:

Zsoca: „Ebben az iskolában ez nem megengedett!”

Iván: És olyan formák, idomok jelentek meg, melyek azelőtt csak igen kis számban voltak jelen az iskolában.

Zsoca: Tőzsér tanár úr meg is mondta, hogy nem tudja, hogy kell minket kezelni, de összességében nem volt velünk annyi baj.

Iván: Valóban? Még érkezésemkor is, sőt, még idén is a ti nyávigasztokkal ment el az összes osztályfőnöki óra, ti semmit nem akartatok, de jobb ötleteitek sem voltak.

Zsoca: (Kicsit mérgesen.) Ezt a témát most vessük el, Ivánkovits!

Iván: (Mint egy kényelmes papucs.) Jó.

Zsoca: Szóval összességében nem bántuk meg, hogy idejöttünk.

Iván: De nem ám! Sőt! Minden furcsaságával hiányozni fog az iskola. Gondolj csak bele! Nincs több 7:50.

Zsoca: Megvolt az utolsó 13+1.

Iván: Búcsúzunk az osztálykiránduláson rejtegetett sörösdobozok izgalmától.

Zsoca: Már nem küldenek ki minket a tereméből az új szabályra hivatkozva.

Iván: Nem olvashatunk olyan gyöngyszemeket a Piár Futárban, mint a nyugatos költők címszó alatt megemlített Ady Endre, Kosztolányi Dezső, Zipernowsky Károly trió.

Zsoca: Eltűnik az életünkből az évi egy lelkigyakorlat és a hittanórák is.

Iván: Ahogy a „volt házi?”

Zsoca: „Tanárnő, nekem ezt senki nem mondta!”

Iván: „Tanár úr, ezt a leckét még nem is adta föl mára!”

Zsoca: „Esküszöm kész a házim csak nem hoztam el a füzetem!”...De sokat tanulunk.

Iván: Rengeteget. Például, hogy a szeretet nem mindig jó válasz.

Zsoca: Azt, hogy Németország népessége nem azért csökkent az 1600-as években, mert akkor volt a II. világháború.

Iván: Megtanultuk, hogy Arany János felesége nem Szendrey Júlia, hanem Ercsey Julianna.

Zsoca: Hogy Jézus nem szemmel vezette a tanítványait.

Iván: De összességében elmondhatjuk azt, hogy ezek a kedves kis anekdoták egyre közelebb hoztak minket.

Zsoca: Hogy pár év múlva, mikor az útjaink valahol mégis keresztezni fogják egymást, az ugyanolyan pillanat lesz, mint most ez.

Iván: És büszkén mondhatjuk el magunkról, hogy piarista öregdiákok vagyunk.

Zsoca: Hogy az ország bármely pontján is járjunk, találkozhatunk olyan emberrel, akivel a közös emlékek és az iskola szellemisége összeköt minket.

Iván: Egy ilyen közösség kialakulásához elengedhetetlenek a lelkes tanárok. Ezúton szeretnénk külön köszönetet mondani Angyal László tanár úrnak.

Zsoca: Aki soha nem adta fel a reményt azzal kapcsolatban, hogy még vihetjük valamire.

Iván: Aki a legbutább és leglehetősebbnek tűnő elképzeléseinket is támogatja.

Zsoca: Aki nap mint nap érdeklődött a diákjai felől.

Iván: És végül József Attila szavaival zárunk:

Zsoca: „De fölnőttünk már valahára,
Kik nem tudjuk, mi az vígan élni,
És mostan vashittel, jó bátorsággal
Sorsunk akarjuk fölcserélni.”

Iván: „Tudjuk, apánkkal gyávák voltunk,
Nem volt jogunk se, csak igazságunk.
Most nincs, ki megállat az élet-úton,
De, ha akad, nyakára hágunk.”

ELHAJÓZÁS A KÖZÉPISKOLAI HADSZÍNTÉRRŐL

Mi a közös Mosonmagyaróvárbán, Debrecenben és a Nyugati aluljárójában? Bumburnyák Józsefben, a Vöcsökben és Kolompár Winettouban? Körmendi Zoltán és Papp Bence, 12. A osztályos tanulók ballagási beszédéből kiderül.

Tisztelt Tanár Urak, Tanárnők és Szülők!
Kedves Diáktársak és Vendégek!

Az általános vicceskedés mellett nagyon nehéz volt erre az alkalomra nem halotti beszédet írni... Ez a mai valóban a búcsú napja. Ám, ahogy Churchill mondta a normandiai partraszállás után: „Ez nem a vég. Nem is a vég kezdete, de a kezdet vége.”

2011-ben mi is partra szálltunk ebben az iskolában, idén pedig elhajózunk a középiskolai hadszíntérről. Még friss emlékképként él bennünk, hogy 40 kilóval könnyebben és ugyanennyi centivel alacsonyabban toppantunk be először osztálytermünkbe. Ahogy telt-múlt az idő, Dékány tanár úr vezetésével kiépült egy remek közösség, és életen át tartó

barátságok is kötöttek.

Először is köszönettel tartozunk mindenkinek, aki a hat évünk alatt segített nekünk. Az ő kezük is jócskán benne van abban, hogy az évek alatt eljuthattunk az élet nagy mérföldköveihez, azaz a ballagáshoz és az érettségihez.

Másodszor köszönjük az iskola vezetésének, hogy „beengedtek” minket ide, és időközben nem tettek ki... Hálával tartozunk tanárainknak is azért a türelméért és hitért, amit sokszor hozzáállásunk és képességeink ellenére is belénk fektettek.

Sok dolgot megtanultunk ennyi idő alatt. Például, hogy a hidrogénkötésnél csak a tési órák lazábbak, az általunk oly rettegett hittanpótvizsga nem létezik, és hogy valamilyen számojéd nyelven helyes az „I do does” kifejezés is.

Elkísérnek minket többek közt Tözsér tanár úr tanításai az időszakosan feltörő szököhévforrásokkal kapcsolatban; Károlyi tanár úr érdekes-izgalmas történelem-órái, mikor „öten jöttek Prágából, hogy nem oda Buda!”. Mindig emlékezni fogunk Boczor tanár úr szövicceire és arra, hogy soványmalac-vágtában legjobb a mágikus hengerért menni. Feltételes reflexként még most is borsózik a hátunk, ha Nedelkovics tanárnő összecsapja tenyerét, hiszen ez mindig egyet jelentett a dolgozatírással. Ha pedig álmunkból felriasztanak minket, két dolgot tudunk azonnal mondani: terra, terram, terrae, terrae, terra és 1s2, 2s2, 2p6, 3s2 és 3p6. Köszönjük a magyarórát annak a tanárnak, aki nagyon örömteli, olyan... Boldog, hogy a szorult helyzetű felelőnek a legnagyobb sejtetéssel tudta sügni a szimbolizmus vagy a toposz szavakat.

Harmadszor köszönjük a munkáját a gazdasági irodának és a titkárságnak, leg-

főképp Katika néninek, akinek a jegyeit (a tantárgyakkal ellentétben) kajára is be lehetett váltani. Hálások vagyunk továbbá Papp Kulcsos Tibinek, hogy mindig tudott munkát biztosítani a felmentetteknek, és jó egészséget kívánunk Vili Béla bácsinak is, aki sofőrként volt útítársunk több túrán is.

Beszéljenek most egy kicsit a számok is! Summa summarum ebben a több mint 57 együtt töltött hónapban volt két iskolai és három kollégiumi igazgatónk, és hosszabb-rövidebb ideig összesen 45 tanár adta át tudását nekünk. Összesen 38-an fordultak meg az osztályunkban: volt vendégdiákunk Mexikóból, Venezuelából, Türkmenisztánból és Brazíliából, sőt közülünk is hárman indultak az USA-ba, ahol az idei tanévüket töltik el. Többen pedig más osztályokból igazoltak át. A creme de la creme azonban 23 főt számol.

Intellektuálisan, lexikálisan és fizikailag is próbára tettük magunkat mind házi bajnokságokon, mind helyi, mind országos megmérettetésekben. Nem maradtunk le egy irodalmi csapatversenyről sem. Valamennyi foci-, kosár- és atlétika-házibajnokságon helyt álltunk. Született nálunk legjobb fordítás és vers, nagyon szép matek, fizika, biológia, kémia, történelem és irodalom eredmény. Az osztály pedig nem csak polihisztor, de poliglott is, hiszen beszélünk mi magyarul, angolul, németül, olaszul, románul, latinul, kicsit lengyelül, sőt japánul is.

Megéltük a rendszerváltozást, azaz a koedukációt. Az utolsó előtti fiúosztály még emlékszik arra a félévre, amikor a női WC-ben is piszoárok voltak.

Hat téli, tizenhat nyári túrán vettünk részt, és majd minden hónapra jutott évközi kirándulás. Földön, vízen és levegő-

„Én is csak a nyárra gondolok,
mert az életben van néhány olyan dolog,
amit a tél nem hozhat el,
nekem ehhez mindig napsütés kell.
Ilyenkor az ember útra kel,
és sok szépet láthat ha jól figyel...” (Cozombolis: Végre itt a nyár)

ben. Tiszán innen, Dunán túl, Bukaresttől az angliai Colne-ig és a német Kölnig, Varsótól Szabadkáig, Pozsonytól a Vaskapuig milliónyi közös emlék, több ezer kilométer van a hátunk mögött.

És mi a közös Mosonmagyaróvárbán, Debrecenben és a Nyugati aluljárójában? Bumburnyák Józsefben, a Vöcsökben és Kolompár Winettouban? A 12. A. Ez a sokoldalú közösség megmutatta, hogy minden téren tud maradandót alkotni, és ha nem is mindig jó, de néha ellenpéldaként is szolgálhatunk a minket követő diákseregnek.

Montecuccoli azt mondta: „Egy jó túrához három dolog kell: májkrém, májkrém és májkrém.” Dékány tanár úr azonban ezt mindig igyekezte meghazudtolni, ezért aztán gasztrokultúránk kitűnik a többi közül. Büszkén gondolunk vissza például a milánói főzelékünkre, a kenutúrás tiszai rakottasra, vagy éppen a ketchupos nutellás kenyérre. Egyszer a Szlovák Paradicsomból visszatérve, 900 kilométerrel a hátunk mögött az utolsó két kilométerre maradt a felfedezés: az iskola

transzporterén van hatos fokozat. Az évek alatt mi is felfedeztük hatos fokozatunk pontosság és precizitás terén. Természetesen mindkét felfedezés Dékány tanár úrhoz köthető.

Az osztályközösség szinte a második családunkká vált, hisz együtt voltunk jobban-rosszban, barátok közt. Hisszük, hogy ez az iskola a tudás mellett sokkal többet adott, hisz itt lettünk kisfiúkból szinte felnőttek, személyekből személyiségek.

Az elmúlt hat évre visszagondolva egy kisfilm pereg le bennünk. Mondják, hogy a jó dolgok közben gyorsan telik az idő, azonban meg kell mondjuk, voltak nagyon lassú jelenetek is. De minden nehézség ellenére, túl bajon, túl rossz napokon, leküzdhetetlennek tűnő akadályokon át, ma huszonhárom énekeltük a ballagók dalát.

Eljött tehát ballagás, az előszobában az érettségi, a küszöbön az egyetem vagy a munka, és most fordul be a kapun a felnőtt élet. Hat éve, mikor a főcímdalt énekeltük filmünk elején, a mostani pillá-

natok még olyan távolinak tündek, mint a töröknyv utolsó oldala, a mászókötel teteje, vagy a matekóra vége. Most a könyvek és a matekórak véget értek, néhányan még a kötel tetejére is feljutottak. Ahogy a stáblista lefut a vásznon, elgondolkodunk a cselekményen: mire volt jó ez a hat év, mire való az iskola? Ez az iskola...

Azt mondhatjuk, hogy a tudás hatalom. A tanár kezében összpontosul, és ő osztja szét közöttünk. Azt is mondhatjuk, hogy a közösségnek ereje van. Valamennyien tagjai lehetünk, és ez a közösség maga az iskola. Egy közösség pedig attól lesz erős, ha minél több kapcsolat van benne. Úgy lehet valahogy, ahogy Újhelyi tanár úr mutatta be a súrlódást fizikaórán: minél több könyvlap van egymásba haj-

va, annál kisebb az esély széthúzni azokat.

Ha ezt a két dolgot összetesszük, azaz hogy a tudás hatalom, a közösség pedig erő, nem csak az iskola értelmét kapjuk meg, hanem a kombinációt is, amellyel a környezetünket és a világunkat tudjuk formálni. Önállóan. Saját kedvünkre. És a Jóisten kedvére is.

A tudás fegyverével felvértezve, és a közösség golyóálló mellényét felöltve indulunk neki az életnek. Így, ugyanitt, ahol egyszer partraszálltunk, most fellépünk a kikötőből kifutó hajó fedélzetére. Egy hosszú és kimerítő frontszolgálat után új vizek felé vesszük utunkat. Egymástól távol, de el nem szakadva, letörölhetetlenül, hogy egyszer itt is vívtunk harcokat, kötöttünk békét és alakítottunk szövetségeket.

A mi iskolai szolgálatunknak ezennel vége: Laudetur Jesus Christus!

Körmendi Zoltán–Papp Bence, 12. A

„MEGADTÁTOK ISKOLÁNKNAK AZ ELSŐ NŐI DÖK-ELNÖKÖT”

Így búcsúztak a 11. osztályosok a ballagóktól.

Ti, végzősök elindultatok egy úton, amelyet előttek már sokan tapostak. Kisebb-nagyobb kitérőkkel, de ti is ott hagytátok lábnyomaitokat, ki-ki a maga tempójában. Van, aki gyorsabban, van, aki lassabban, van, aki egyet előre, kettőt hátra lépve. De bizonyítottatok nekünk, hogy sosem késő. Sosem késő bukást javítani, egy hét alatt felkészülni az érettségre, reggel beérni az iskolába, visszaadni az aláírt papírokat, megérkezni a házbajnokságra, vagy szünetben megírni egy kétszáz szavas beadandót.

Persze nem tudhatátok mindig, hogy melyik a helyes út, de ott voltak nektek Dékány, Angyal, Bereczky és B. Kovács tanár urak biztató szavai és segítő kezei. Hiszen az ő támogatásuk is kellett azokhoz a sikerekhez, amelyeket az évek alatt értetek el – sportban, művészetekben, tanulmányaitokban és a közösségért végzett munkátokban.

Ti voltatok azok, akik hidat építettek az évszázadokon át tátongó fiú-lány szakadék fölött, és megadtátok iskolánknak az első női DÖK-elnököt. A hosszú haj pedig azóta már hagyománnyá vált a DÖK elnökeinél. Köszöntsük nagy tapssal azokat a lányokat, akik a piarista történelem során elsőként ballagnak iskolánkból.

Most pedig azokat a fiúkat, akik annyit éven át elviselték őket.

Köszönjük nektek azt, hogy előttünk járva kitapostatok egy olyan ösvényt, amin mindannyian szívesen indulunk el.

Kedves diáktársaim, most pedig vigasztaljátok meg szüleiteket, tanáraitokat, töröljétek le a meghatottság könnyeit szemetek sarkából, hisz ez a ti napotok! Az a nap, mikor szembesültök azzal, hogy az iskolás éveitek véget értek. Be kell ismernetek, hogy már nem azok a kisfiúk, kislányok vagytok, mint akik először beléptetek iskolánk ajtaján. A jövőtöket mártól magatoknak alakítjátok. Ennek első megmértetése a hétfőn kezdődő érettségi, amihez sok sikert és kitartást kívánunk. Laudetur Jesus Christus!

Koncz János, 11. B

A főnök visszanéz

A SPAGETTIPÁNTOS FELSZŐ ÉS TÁRSAI

Az első koedukált osztály, az emlékezetes humorfesztivál és a politikailag korrekt öltözködés. Angyal László tanár urat, a 12. B osztályfőnökét kérdeztük az elmúlt négy évről.

Milyen érzések vannak most Önben, hogy végzős az osztálya?

Ez mindig egy mérföldkő. Ti felnőttek, nekünk, tanároknak meg lepergett újabb 4 esztendő. Az öröm és a számvetés ideje ez. Egy kicsit a szomorúság is. Ha jól számolom, ez a negyedik végzős osztályom itt a Piárban. De ezen felül korábban is voltam osztályfőnök, sőt az ide járó 13-14. évfolyamosoknak és a felnőttoktatásban résztvevőknek is osztályfőnöke voltam. Összességében ez már egy hadsereg. Arra azért büszke vagyok, hogy minden tanítványomra emlékszem, sőt még a szülőkre is. Öregdiák-találkozókon eddig még senkinek sem kellett bemutatkoznia.

Mit adott Önnek a most elbálgott 12. B, mit tanult meg ezen időszak alatt?

Mindegyik osztály más. Osztályfőnöknek lenni a legjobb, de a legnehezebb feladat is. Különösen Kalazancius iskolájában, mert itt magasra van téve a mérce. Teljesen más volt koedukált osztályban tanítani, bár én mindig ennek párján voltam. Szerencsére ez most nálunk is megvalósult.

Melyik volt a legemlékezetesebb osztályprogram?

Nehéz választani, talán kilencedikben a humorfesztiválra való felkészülés és a próbák

jó légköre. Valamint az összes osztálykirándulás. A legeslegjobb az osztály hangulata, lelkülete volt. Ha fáradt vagy szomorú voltam, ti mindig fel tudtatok dobni.

Mi jelentette a legnagyobb kihívást az elmúlt négy év során?

A Házi rend betartatása és értelmezése. Itt elsősorban az öltözködésre gondolok. Ez járatlan út volt. Mivel még nem voltak itt lányok, olyan új fogalmakkal kellett megismerkedni – mint a kedvencem – a „spagettipántos” felső és társai. A focihoz és az öltözködéshez mindenki ért, sőt jobban ért. Ezért hoztam létre a STYLIST facebookos tanári csoportot. Köszönöm mindenki segítségét, főleg az osztályba járó lányok hozzáállását, hogy megértették, hogy ez „politikai” kérdés.

Amikor megkapta az osztályát, volt-e valami célkitűzése. Például az, milyen embereket akar formálni a tanulókból... Ha volt ilyen, sikerült-e az eredeti cél megvalósítása vagy más lett az eredmény?

A rendalapító jelmondata ebben is irányt mutatott: Pietas et litterae. Az első a nehezebb dió, a második sem

könnyű. Mindenkiből normális, kiegyensúlyozott felnőtt embert nevelni, aki tudja hol a helye a világban. Ne csak önző módon magának éljen. Ebben lehetőleg példát adni. Itt nem saját példaadásra gondolok, hanem a tantárgyaiból adódóan az elmúlt korok sok-sok kiváló férfiára és asszonyaira elsősorban. Ez az eredeti cél. Az, hogy ki mit hall meg, fogad meg, az már egyéni. Én hiszek abban, hogy vannak későn érő típusok, akiknél az itt kapott talentumok később kamatoznak.

„NEM EGYSZERŰ EGY OSZTÁLYT MENET KÖZBEN ÁTVENNI”

Félelem, büszkeség, öröm. Ezek az érzések kavargtak B. Kovács István tanár úrban, amikor átvette a 12. C osztályt. Interjúnkban osztályfőnöki tapasztalatairól kérdeztük.

Milyen érzések vannak most Önben, hogy végzős az osztálya?

Megkönnyebbülés, szomorúság, öröm. Megkönnyebbülés, mert diákjaim így vagy úgy eljutottak az érettségiig, és mindenkinek van elképzelése a jövőjét illetően. Számomra a legfontosabb, hogy boldog emberek legyenek, és válasszanak olyan hivatást, amit szívesen végeznek, ne munkaként tekintsenek feladatukra. Szomorúság, mert elmennek. Öröm, mert elmennek, és azt csinálják, amire készültek.

Mit adott Önnek ez az osztálya, mit tanult meg ezen időszak alatt?

Amikor átvettem az osztályomat, kavargtak az érzések bennem. Félelem, büszkeség, öröm – mindhárom egyszerre volt jelen. Az első időben kapcsolódás jellemzett, mert igyekeztem mindent jól csinálni, de nem tudtam, mi a feladatom, főleg azt nem, hogyan kell jól csinálni. Az idő múlásával összezsírozódtunk, és egyre nyugodtabbá váltam, kezdtem fölvenni a saját ritmusom. Amit megtanultam, hogy olyat találni, ami mindenkinek megfelel, lehetetlen. 24-en vannak az osztályban, 24-féle ember. Mindig kell valami közöset találni, amin elindulhat az ember, és a döntéseket ezek mentén érdemes meghozni – és még a szülőkről nem is beszéltem, ami nem egyszerű. Megtanultam nyugodtabb lenni az emberekkel.

Melyik volt a legemlékezetesebb osztályprogram?

A kirándulások voltak a legemlékezetesebbek, itt volt lehetőségem megismerni az osztályomat közelebbről. Az első Sátoraljaújhelyre és környékére irányult, ahová Károlyi Attila tanár úr kíséretével mentünk, aki történészként nagyon sok, kisebb programot helyezett a programba, ezzel gazdagította utazá-

„Viktória, Viktória,
Indiszkriciótól nem kell tartania.
Viktória, Viktória,
Menjünk, menjünk, menjünk Szabadiba!” (Fonográf: Viktória)

sunkat. Ezen kívül is nagyon sokat tanultam tőle, sok tanáccsal látott el. A másik kirándulás Budapesten volt, oda már Csizmadia Zsolt tanár úrral mentünk, és nagyon jól érezték magukat a diákok. Ez azért marad emlékezetes, mert ez volt az „első” önálló osztálykirándulásom a saját osztályommal.

Mi jelentette a legnagyobb kihívást az elmúlt évek során?

Nekem csak másfél évem volt e nemes feladatra, és örömmre szolgált, hogy ennek az osztálynak lehettem az osztályfőnöke. A legnagyobb kihívás is ebben rejlik, mert nem egyszerű egy osztályt menet közben átvenni, ráadásul ez decemberben történt, közvetlen félév előtt. Ráadásul ők az első osztályom.

Amikor megkapta az osztályt, volt-e valami célkitűzése? Ha volt ilyen, sikerült-e az eredeti cél megvalósítása vagy más lett az eredmény?

Nem voltak nagy terveim. Az első, amit fontosnak tartok, hogy legyenek őszinték velem. A hazug, sumázó emberrel nem tudok együtt dolgozni. Ez sikerült, úgy gondolom. Szerettem volna egy jó közösséget az osztályból, szerintem ez is sikerült. Ha több időm lett volna velük, még jobb lett volna. Szerintem egy nagyon jó osztály 24 egyéniséggel. Boldogulni fognak, bárhová kerüljenek életük során.

„MEGTANULJÁK MAGUKAT RÁHELYEZNI A JÓISTEN TENYERÉRE”

Hála, őszinteség, bizalom – elengedhetetlen kellékei az osztályfőnöki munkának. Interjúnkban Dékány Zoltán tanár urat kérdeztük az elmúlt hat évről, amelyet a 12. A osztállyal töltött.

Milyen érzések vannak most Önben, hogy végzős az osztálya?

Az első a háláé. Nem szeretnék túl udvariasnak vagy patetikusnak tűnni, de ez jutott először eszembe. Köszönet illeti a gimnázium minden munkatársát. Különösen az osztályban tanító kollégákat, akik nevelték, okították a fiúkat, valamint diákjaim szüleit és őket magukat is, hogy elviseltek engem és egymást is. Személyesen pedig a Jóistennek köszönöm meg, hogy egy rövid időre, de mégiscsak egy picit nekem adta ezeket a fiatal embereket, és segített, mikor kicsit valami miatt nehezebb volt, és akkor is, mikor „túl jól” ment a közös sorunk.

Mit adott Önnek ez az osztály, mit tanult meg ezen időszak alatt?

Először is sokat tanultam Tőlük magamról. Eleinte kicsit ügyetlenebbül, aztán – persze kellő segítségével – egyre ügyesebben jeleztek vissza nekem. Ennek az évek során kialakultak a játékszabályai, saját rendszere. Ilyenkor is, és mikor egymásról és egymásnak szóltak, igyekeztem beléjük „vézni” az őszinteség, a bizalom és a megfelelő kommunikáció fontosságát. Azaz a legtöbb embernek szinte mindent el lehet – sőt néha el is kell mondan –, hogy változtathasson a jó irányba, vagy, ha már „irányban van”, akkor a pozitív kritika, avagy megerősítés tovább lendíthessen rajta.

Melyik volt a legemlékezetesebb osztályprogram?

Sokan tudják, és nem is sze-

retnék ezzel dicsekedni, de sokfelé jártunk közösen az elmúlt hat év alatt. (Ezt a szokást én még a kecskeméti alma materemből hoztam.) A viszonylag „egyszerű” 25 km-es éjszakai gyalogtúrától a repülő kirándulásokig. Utóbbinál volt érdekes és meghatározó látni azokat az arcokat, amilyenek én is rendelkeztem, mikor először repültem. Volt, aki nagyon izgult, sőt talán félt is (engem életem első repülése alkalmával pl. 2 dl pálinka sem tudott megnyugtatni, annyira berezeltem). Volt, aki rácsodálkozott a felhők vagy a hófödte csúcsok szépségére, és volt, aki már felszálláskor lelkesen azt mondta, hogy mikor repülünk legközelebb. Jó érzés volt valamit először megmutatni nekik...

Mi jelentett a legnagyobb kihívást az elmúlt hat év során?

Valószínűleg az, ami az osztályomba járó diákok szüleinek: nekem ők, nekik pedig én. Hiszen mások vagyunk, és néha máshogy képzeltük el gyermekeik közös nevelését. Nagyon érdekes volt belelátnom egy-egy családot életébe, pl. mikor az évek során családlátogatásokon voltam. Vagy megfigyelnem, hogyan is reagál valaki a sikereire, kudarcaira. Mennyire elfogult a saját – talán elsőszülött – gyermekével, vagy mennyire nevelte beléjük az otthon a felnőttek/tanárok vagy a társaik iránti tiszteletet. Sok „ügy” volt hat év alatt... Soktól nagyon el is fáradtam vagy elkeseredtem, de – háláistennek – ezekre ma már szelíd mosollyal emlékszem vissza. De még inkább bennem van az a sok őszinte köszönetnyilvánítás az utolsó „fehér

asztalon”, és az a díszesen be-kötött emlékkönyv, amibe a fiúk és leg többjük szülei írtak nagyon szép sorokat a közösen megélt évekről.

Amikor megkapta az osztályát, volt-e valami célkitűzése? Például az, milyen embereket akar formálni a tanulókból. Ha volt ilyen, akkor sikerült-e az eredeti cél megvalósítása, vagy más lett az eredmény?

Igen voltak, és sokszor meséltem is erről nekik így vagy úgy. Azt szerettem volna, hogy mindenre nyitott emberek legyenek majd egyszer (persze, ha még nem azok). Járják az országot-világot, mert nagyon sokat lehet adni és kapni, főleg úgy, ha megtanulják magukat ráhelyezni a Jóisten tenyerére. Felejtsek el az előítéleteiket, tanuljanak meg bocsánatot kérni és megbocsátani (maguknak is!). Hallgassák meg mindig a másik/mások véleményét is, és ne röstelljék megváltoztatni a sajátjukat. Őrizzék és ápolják az őszinte kapcsolataikat – és a kapcsolatot az Éggel. Ha pedig azt hiszik, hogy esetleg el is távolodtak a Jóistentől életük során, akkor ne ijedjenek meg „haza menni az atyai házba”, mert biztosan várják őket ott. Hogy mindebből mi sikerült, arra majd az 50 éves érettségi találkozó után fogok csak tudni válaszolni... De könnybe lábadt a szemem akkor, mikor valaki azt írta abban a bizonyos fent említett emlékkönyvbe, hogy őt bármikor hívhatom a következő osztályomhoz túrára kísérőnek. Más azt jelezte, alig várja, hogy együtt utazhassunk egyszer „civilben” is, és megint más, hogy szeretne még velem egyszer együtt tanítani... Kíváncsi vagyok, hogy általaik teljesüljenek, és az itt kapott kapcsolataik kísérjék el őket addig a bizonyos 50 éves érettségi találkozóig – ahol én is szeretnék még jelen lenni!

Aleksza János, 12. B

Osztályok, kirándulások

FELELSZ VAGY MERSZ? KIRÁNDULOK!

Az érettségi szünet előtt kb. 2 hónappal Zsódi Viktor tanár úr hirdetett egy versenyt a 7. A osztályban, melynek keretében az összes tanuló csapatokat alkotva megszervezhetett egy kirándulást egy bizonyos költségvetésen belül. 7 munka készült, amelyből volt használható és kevésbé használható is. A diákok és tanár úr egy online szavazófelülettel voksolhattak a tervekre.

A versenyt egy fiúcsapat nyerte, akik Gyulára szervezték a kirándulást, de egy lánycsapat is pályázott erre a városra, ezért egybeolvasztottuk a kettőt. A művelet megtörtént, a kirándulás kezdetét vette. Elfoglaltuk a szállást egy kollégiumban.

Az első napon lényegében csak a várost jártuk, és sokat tanultuk tanár úr történeteiből. A második nap reggelén meglátogattuk az Almásy-kastélyt, ahol egy rendkívül interaktív idegenvezetésen vettünk részt. Ezek után az Aquapalotában töltöttünk kb. 4 órát.

Este, lámpaoltás után természetesen elkezdődtek a rohangálások a folyosón és a kimaradhatatlan „felelsz vagy mersz”-ezések hajnalba nyúlóan. Reggel egyértelműen mindenki hullafáradt volt. 10 órakor nyitott ki a vár, ahol egy röpke háromnegyed órát töltöttünk, majd felszálltunk egy városnéző kisvonatra, ami elvitt minket a vasútállomásra. 3 óra körül Szegeden voltunk, és mindenki szomorkásan, de mégis jó kedvvel ment haza. A kirándulás kitűnő volt, kiváló egy első osztálykiruccánknak.

Oláh Vince, 7. A

ÜRGÉK ÉS EGY FÉLRESIKERÜLT ÉJSZAKAI TÚRA

Hétfőn, még a szállás elfoglalása előtt részt vettünk egy vezetett túrán Tihanyban. Ott, a természet lágy ölen megleshetünk az ürgelyukakból kileső apró élőlényeket, megmászhattunk két „hegyet”, valamint megfogdoshattuk a szürkemarhákat körülvevő villanypásztor. A nap további részében ellátogattunk a tihanyi apátságához, elfoglaltuk a szállást (ahol sikeresen kettőtörtük a pingpong-asztalt), és este kipróbálhattunk egy olyan játékot, amely során mindenki megtapasztalhatta, milyen érzés, mikor valaki nagy lendülettel hátraesik a székével.

A következő nap elsőként a Pannon Csillagdába látogattunk el, ahol megnéztünk egy rövidfilmet a feketelyukakról, valamint sok érdekes dolgot tudhattunk meg a bolygókról és a csillagokról. Délután a kedvenc játékomat játszottuk, a british bulldogot. A játék nagyjából csak verekedésről szól, de nagyon vicces. Meglehet, hogy osztályunk minden tagja szenvedett kisebb-nagyobb sérüléseket, de szerintem mindenki élvezte a helyzetet. Este megnéztük a Forest Gumpot, ami egész jó film volt, csak borzasztóan hosszú. Utána elindultunk éjszakai túrára, de az útvonalat nem találtuk meg, inkább csak bolyongtunk, de azt igazán jó hangulatban tettük. Ráadásul még egy nünűke névre hallgató bogarat is magunkkal vittünk a szállásra, amit közös megegyezés alapján Darwinnak kereszteltünk.

Az utolsó napon csónakáztunk egyet a tapolcai tavasbarlangban, hazaindulás előtt pedig az igazán bevállalósak megfürödtek a szörnyen hideg Balatonban. A hazaúton a legtöbben aludtunk, úgy kifárasztott minket a hosszú, tartalmas osztálykirándulás.

Angyal Kyra, 8. A

ÓVODÁSOK LETTÜNK

Tesco parkoló, 7:50, sok busz, két tanár és sok kíváncsi elme, akik egymás között azon diskurálnak, vajon milyen lesz életük első gimnáziumi osztálykirándulása a 9. B-vel. Elárulom előre, nagyon klassz.

A szegedi gyors létszámenőrzés után megcélzottuk az irányt első megállónk felé, ami Baja volt. Ott megcsodáltuk a Tescót kívül-belül, annak kínálatát és a parkolóját. Majd újult erővel és sok bátorságot összegyűjtve – legalábbis nekem elég sokat kellett összeszednem – felmentünk a Türr István-kilátóra. Onnan 1 óra utazással megérkeztünk Harkányba, a szállásunkra. Beköltözés után túrázni indultunk Szársomlyóra. Sziklák, sár, szoborpark és rengeteg információ után este fáradtan belezuhantunk az ágyba.

Másnap mindenki abban a tudatban ébredt, hogy a Mecsextrémbe megyünk, de sajnos esett az eső, így a kitűzött célt megfontoltan felcseréltük a következő napi programmal. Pécs városát fedeztük fel, Máriagyűdön imádkoztunk a Szűzanyához a holnapi jó időért. Királyok, királynők, rabok, banditák, katonák helyében érezhettük magunkat a siklósi várban.

Harmadik nap imáink meghallgatására találtak, kisüttött a nap. Reggel kilenctől délután kettőig boldogítottuk a Mecsextrém alkalmazottait. Kezdtük a kötélpályáknál, majd a bobnál folytattuk. Délben ebédeltünk, aztán tele gyomorral nekiestünk a játszótérnek, a 3D-s karikának, a trambulinoknak és a rodeóbikának. Óvodások lettünk. Mikor már újra 15-16 évesnek éreztük magunkat, felszálltunk a buszra, és csalódott sóhajtások közepette és sok-sok emlékekkel gazdagodva elindultunk Szegedre a Tesco-parkolóba, oda, ahol ez a három napos kaland elkezdődött.

Kovács Rebeka, 9. B

BEJÁRTUK BARANYÁT

A 9. C első közös kirándulása nagyon jól sikerül. Három napig voltunk távol Szegedtől. Ez idő alatt bejártuk Baranya megye több részét is. Hétfőn a felkelő nap sugaraitól kísérve indultunk nyugatnak. Először Baján pihentünk meg, itt

„Újra nyit a nyár, hát zárjon be a gyár! Éljen a Balcsi, nincs több szabály!
Álljon le a gép, nyaralni megy a nép! A munka ma sztrájkba lép!
Újra nyit a nyár, hát zárjon be a gyár! Mindent szabad, de semmi se muszáj!
Álljon le a gép, nyaralni megy a nép! Jár ez a két szép hét!” (Mr. Rick: Zárjon be a gyár)

betértünk a helyi Tescóba, ahol mindenki kiegészíthette a kiránduláshoz szükséges felszerelését. Utána Villány felé vettük az irányt, ott bejártuk a szoborparkot. Majd megtekintettük a siklósi várat és ellátogattunk a Máriagyűdön lévő kegytemplomhoz.

Délután az osztály közös túrára indult a Mecsekbe, hogy megnézze a Türr István-kilátót. Magyarhertelenden töltöttük mindkét éjszakánkat. A hegy oldalában fekvő kis falu hangulatos szálláshely volt.

Kedden a termálfürdőt látogattuk meg, délután elmentük Pécsre, és megnéztük a belvárost. A hegyi erdőkbe vezető esti túra zárta a napot.

A szerda délelőttöt a Mecsextrém Parkban töltöttük. Innen indultunk vissza Szegedre.

Szabó Tétény, 9. C

KECSKE-MÍTING

Május 8-án reggel a 7:45-ös vonattal indult el a 10. B osztály Kecskemétre Czeglédi Zsolt tanár úrral és Jusztinné Nedelkovics Aliz tanárnővel. A szállásunk a kecskeméti piarista iskola kollégiumában volt.

Elsőként felfedeztük a kecskeméti Piárt, majd a belvárost egy helyismereti vetélkedő keretében. (A mi csapatunk személy szerint egy gombóc fagyalt kíséretével kezdett neki).

Ebéd után 3 órát töltöttünk az élményfürdőben, ahol a csúszkálás, ugrálás, birkózás mellett még egy jó beszélgetésre is jutott időnk a kinti forró medencében. Miután visszaértünk a szállásra, vacsora után kezdetét vette az a program, ami mindenki kedvence volt: az egyéni szabadidő. Legtöbbünk útja a Malomba vezetett. Talán a nagy bevásárlóközpont egyik legfőbb előnye, hogy van benne KFC, McDonald's és persze játéktér, amit a keddi nap nagyon sokan célba vettünk. Érthető volt, hogy aki nem a városban fagyizik, az valószínűleg a Malom Központban üti el a rendelkezésére álló időt.

Kedden a Mercedes-gyárat látogattuk meg, ahol 3 órát töltöttünk. Ez a program is elnyerte a tetszésünket. Ebéd előtt kaptunk rövid szabadidőt, utána pedig ellátogattunk az Öveges Diáklaborba, ahol másfél órás laborprogramon vettünk részt. Onnan a Leskowsky-hangszergyűjteményt mentünk megnézni, majd egy kis szabadidő után kezdetét vette a közös bowlingozás, darts-ozás és biliárd, ami természetesen az estébe nyúlt. A szállásra visszaérve, akinek még volt ereje, csocsózhatott, pókerózhatott.

A kirándulás utolsó napján reggeli után elbúcsúztunk Aliz tanárnőtől (akinek sajnos el kellett hagynia minket), de a jókedvünk nem tűnt el, mert Posztós Ildikó tanárnő vette át a helyét. Kiutaztunk a menetrend szerinti busszal Kerekegyháza a „Kerekérdő” kalandparkba, ahol voltak mászópályák, trambulinok,

sőt a bátrabbak számháborúzhattak is. A nap vége felé a 16:11-es vonattal elindultunk haza.

Ez az osztálykirándulásunk is olyan jó sikerült, mint amilyennek vártuk. Köszönjük tanárainknak a szervezést és a kíséretet.

Dogan Mária, 10. B

„TANÁRNŐ, OTT VAGYUNK MÁR?”

Talán ez a mondat az, ami a legtöbbször elhagyhatta a szánkat, amíg a csodás horvát Riviérára tartottunk. A három nap alatt busszal kicsit több mint 1400, gyalog majdnem 20 kilométer került a hátunk mögé.

Az osztály kiegészülve Szabó Erzsébet tanárnővel és Orosz Gábor tanár úrral május 8-án hajnalban indult el. A hosszú út és egy kevés pihenő után felfedeztük Lovran belvárosát. Többek között itt látható a Feszty-körkép festőjének, Feszty Árpádnak a villája, melyben élt és alkotott élete utolsó néhány évében. A település bővelkedik történelmi emlékekben egészen a VII. századtól kezdve. Található itt kora középkori kápolna, monarchiabeli villák tömege, és a mai luxusapartmanok sem hiányoznak a skáláról.

Este az osztály bevállalásabb fele a szibbasztóan hideg tengerben lubickolt, míg a másik fele a több mint 10 órás utat heverte ki.

A második napon reggeli után elindultunk Lovranból Opatija felé. Az idő kellemes volt, de bármikor lehetett számítani egy kis esőre. Szerencsére nem áztunk meg. Utunk az I. Ferenc József sétányon vezetett végig, amely szinte végig a tengerparton húzódott. Sokszor megálltunk fotózni, kacsázni a kavicsokkal a parton vagy csak bevárni a lemaradókat. Orosz tanár úrnak hála biológiatudásunk is gyarapodott, de a földrajz terén is jelentős fejlődést értünk el. Láttunk abrázios barlangot, fülkét, láttuk a mediterrán éghajlat jellemzőit, mint például a cédrusokat, a ciprusokat és a babérlombú erdőket. Biológiatudásunk bővült néhány harasztal, mohával, zsákállattal, tengeri csillaggal és sünnel. Profi horgászaink jóvoltából megtudhattuk, hogyan néz ki egy nyálkahal.

A hosszú séta után strandolni mentünk. Szerencsére a nap kisütött, így aki nem akarta lefagyasztani a lábát a vízben, az a hasát sütette a napon. A szálláson nagyon sokan hamar elaludtak a tengerre vagy a hegyekre néző szobáikban.

A harmadik nap főként a hazaindulásról és az ajándékvásárlásról szólt. Reggeli után kaptunk háromnegyed órnyi szabad programot arra, hogy vásároljunk szuvenírt magunknak vagy az otthoniaknak. Ezután ismét strandoltunk kicsit egy sziklás partszakaszon. Ki-ki kagylót gyűjtött, mások pedig csak merengve nézték a tengert, és beszélgettek egymással.

Délután egy körrel indultunk haza, és éjjel 11 felé értünk vissza az iskolához. A hosszú úton nem maradhatott el a zene, néhány kártyatrükk és pár rémtörténet sem.

Előre megkockáztatható a kijelentés: valószínűleg ez volt gimnáziumi négy évünk legjobb kirándulása, amelyre mindenki boldog szívvel fog visszaemlékezni a későbbiekben.

Bali Erika, 10. C

PIARISTA A HIDEG BALATONBAN

Május 8-án reggel indultunk a gimnázium elől Újhelyi Zsigmond osztályfőnök úr és Bereczky András tanárúr kíséretében. Az egész osztály felcsigázott volt, vártuk az előttünk álló három napot.

Mikor megérkeztünk a Balaton környékére, útba ejtettük Balatonfüredet, ahol kiadós hegyi túrán vettünk részt, s bár néhányakat mind felfelé, mind lefelé gurítani kellett, mindenki élvezte a túrát. Szerencsére jó időnk volt, és így még könnyebben tudtuk venni az akadályokat. Cirka 4 óra után újra buszra szálltunk, s immáron szálláshelyünk felé vettük az irányt.

A balatonfűzfői Veronika Panzió az osztály tetszését egyből elnyerte, hiszen az ingyen biliárdasztal illetve a gyönyörű kilátás kit ne babonázza meg. Miután lepakoltunk, Bereczky tanár úr a bátrakat felkarolva elindult fürdeni a Balatonba, én is csatlakoztam hozzájuk. 5 perc múlva a fél osztály fagyoskodva s bátorsággért kapkodva próbált megmártózni a fagyos vízben. Az ottani emberek tekintetét s reakcióját látva ezzel meg is mutattuk, milyen is a piarista virtus. A napot pizzavacsorával zártuk, és mindenki minimum 5 kilóval nehezebben ment aludni.

Másnap elindultunk a Balatonfűzfői Papír Manufaktúrába. Itt részletes ismertetést és körbevezetést kaptunk arról, hogyan is zajlik ott a munka és a termelés. A túra végén még ajándékot is kaptunk.

Ezután elmentünk Veszprémbe, ahol meglátogattuk a város közepén levő szirtet, majd a kézilabdacsapat csarnokát. Kivételes lehetőséget kaptunk, hiszen egy tétmeccs előtt közvetlenül engedtek be minket. A kolosszális üvegóriás mindenkit lenyűgözött, nagy érdeklődéssel jártuk végig a belsejét.

Az utolsó nap megkoronázására a balatonfűzfői bobbálya lejtőit találtuk megfelelő helynek. Mint utóbb kiderült, nem tévedtünk. Egyszerűen nem lehetett eleget csúszni. Miután ráuntunk, a játszótér vált közösségi terünké. Dél fele elhagytuk a Balatont, és egy tökéletes osztálykirándulás élményeivel térünk haza Szegedre.

Korsós Martin, 11. A

MISÉS OSZTÁLYKIRÁNDULÁS

A 11. B, ahogy az már megszokottá vált, Jutka nénit vitte magával Balaton körüli kis kiruccanására.

Május 6-án délután indultunk útnak Kecskemét felé, ahol felvettük két osztálytársunkat, és Dunaföldváron áthaladva egészen Enyingig utaztunk, majd nagyobb lélegzetvételnyi pihenőt követően meg sem álltunk Balatonberényig. Ott a Piarista Ifjúsági Üdülőben volt a szállásunk.

Vasárnap – jó piarista diákokhoz méltón – szentmisén vettünk részt a veszprémi Szent Mihály Bazilikában. Ezt követően a Tihanyi-félszigeten található bencés apátságot tekintettük meg, és gyönyörködhattunk a Balatonban is. Innen utunk egészen a Keszthelyen található Festetics-kastély parkjába vezetett. Amint felszálltunk a buszra, akkor szakadt ráunk ég. Szerencsére csak a szállásig kellett kibírnunk. Este egy kis grillezés volt – aminek persze elengedhetetlen kelléke a szénné égett szalonna és hagyma.

Hétfő délelőtt útnak indultunk a Szent György-hegy felé, hogy megnézzük az ott található bazaltorgonákat. Gyönyörű volt a kilátás! A laza túra után egy kis borkóstolóra vezetett utunk, majd onnan a szállásra. Délután osztályfőnökünk és Jutka néni vezetésével

az osztály nagy része lesétált a Balatonra. Néhány bátor vállalkozó meg is mártózott a tó 13°C-os vizében, mások csak a lábukat mártották meg benne. A vacsorát (makaróni) pár osztálytársunk készítette, ami igazán ízletesre sikeredett.

Az utolsó nap Balatonszárszóra mentünk, és megnéztük a József Attila Emlékházat. Hazafelé megálltunk Siófokon, ahol bóklásztunk egy kicsit, majd utunk Szegedre vezetett.

Ökrös Cintia, 11. B

BERUCCANTUNK DEBRECENBE

Érdekesen kezdődött a kálvinista Rómába szervezett kis kalandozásunk, ugyanis nem találtuk a buszt. Végül peresze meglett, így a 11. C kissé megkésve indult el utolsó előtti osztálykirándulására.

Hangulatos faházakban helyeztek el bennünket. A természet lágy ölen, idilli környezetben, kellemesen telt e három nap, sok játékra volt lehetőségünk. A lepakolást követően bementünk a városba, ahol megnéztük a Szent Anna piarista templomot, melyben a torinói lepel másolata található. Majd egy nyúlfarknyi szabadprogram után jött a Nagyerdő, szabadidőnk alatt többek között a fényeket kibocsátó víztornyot és a sportcsarnokot nézhettük meg. Miután rendesen kitomboltuk magunkat, elindultunk vissza, vacsorát kaptunk, és este fent lehettünk jó sokáig.

Másnap a villásreggelit követően indultunk a városba, a Református Kollégiumot látogattuk meg. Itt olyan emberek tanultak, mint Csokonai, Kölcsey vagy Tisza István. Körbevezettek minket, megtudtuk, hogy 1538-óta áll ez az épület.

Ezután a Nagytemplomot kerestük fel. Csodaszép volt, főleg a kilátás fentről. Miután elhagytuk a helyszínt, a csapat ketté vált. Az egyik fele elment a debreceni Aquaparkba fürcsizni, a másik fele, melyhez én is tartoztam, a városban kulturálódott, és pár óra elteltével indult a Nagyerdőbe. Ott még egyszer ketté váltunk. A csapat egyik fele „szabadidőzőt”, a másik a kísérőtanár vezetésével a Debrece-ni Állat- és Növénykertet nézhette meg (köztük a csodálatos vízilovakkal). Újabb három-négy óra után a strandolók is odaértek, és újra együtt, boldogan és vidáman elindultunk vissza a szállásra. Picivel korábban feküdtünk, mert a harmadik nap korán kellett kelni.

Gyors bepakolás után irány Nagyszalonta, mivel Arany 200 éves. Megnéztük a róla elnevezett emléktornyot, és egy irodalmi előadásban lehetett részünk. Utolsó előtti megállónk Gyulán volt, a határország munkájáról és a migrációról hallhattunk beszámolót. Megnézhettük, miket használnak az illegális bevándorlók elfogására (pl. szivdobbanásmérő). Mindkét progi szipi-szupi volt, de őszinte sajnálatunkra már

AZ ÓCEÁN VESZÉLYES ÉS AZ OTT DÚLÓ VINAR
RETTEGETES. DE EZ AZ AKADÁLY SEM ELEGENDŐ
OK PARTON MARADNI.

BERNARDINUS MAGELLÁN

„Le az M7-esen, egyenesen,
Szalomképesen, és hű, de ügyesen!
A tavalyi „Hawaii” talán visszatér.
Hol az a rendőr, aki utolér még?! (Rapülök: Holiday Rap)

csak a szegedi megálló maradt. Nagyon köszönjük Sipos Attila osztályfőnöknek és Nemes Zsuzsanna tanárnőnek a szervezést, a kíséretet! Felejthetetlen volt!

Óvári Kata, 11. C

A KILÁTÓ, A BARLANG ÉS AZ ISMERETLEN LÁNGOSOS

A vonatjegyünk Kőbánya-Kispestre szólt, így első osztálykirándulásunk Tózsér Pál tanár úrral a fővárosban esett meg. A MÁV-nak hála viszonylag pontosan érkezünk meg Budapestre. A BKV szolgáltatásait kihasználva jutottunk el szállásunkhoz, a pesti Piárba. Miután lepakoltuk cuccainkat, nekivágtunk a városnak, hogy a Gellért-hegyről csodálhassuk hős szeretett fővárosunk panorámáját. A hegy-mászás közben bizonyosodhatott meg az osztály arról, hogy a kezdetben „Mission Impossible”-nek tűnő küldetés már nem is lehetetlen, hiszen nincs az a hátizsák, amelyet ne lehetne visszaszerezni a hegyoldalból.

Ezután a Bazilikát és a Parlamentet látogattuk meg, viszont az előzőt csak kívülről, míg az utóbbit belülről is megtekintettük. Mindeközben egy olasz fagylaltozóba is betértünk, ahol az

olasz nyelvű alkalmazottak a makogásokon kívül nem nagyon értettek semmit, de ez nem változtatott a fagylalt minőségén. Az első napot mozival zártuk, ahol A galaxis őrzőinek második részét néztük meg.

Kedden egy tipikus budapesti buszozással, majd egy csodálatos libegőzéssel indítottuk a napot. Ezután utunk a János-hegyi kilátóba vezetett. Túrával és kisvonatozással folytattuk a napot, melyek után egy izgalmas cseppkőbarlangi látogatás következett. További kutyagolás után a napot egy jó hangulatú hajótúra zárta, mely után visszatértünk szállásunkra.

Utolsó napunk a méltán híres budapesti állatkert meglátogatásával kezdődött, ahol sok, eddig csak a tévében látott gyönyörű állatot csodálhattunk meg. Ezután utunk a Hősök terére vezetett, majd a kis földalattival jutottunk vissza a Piárhoz. A nap zárásaként a Corvin moziban tekintettük meg a Brazilok című magyar filmet, amelynek még a stáblistája is érdekes volt.

Felvettük csomagjainkat, majd (ismét hála a MÁV-nak) visszatértünk Szegedre. Az étkeztetésért külön köszönet a CBA Primá-nak, a KFC-nek, a Hekk Mester-nek és az ismeretlen lángososnak.

Sári Bertalan, 9. A

A csempecsapat

A 12. B osztály Barkos Bea tanárnő ötlete alapján egy igen érdekes projektbe kezdett: a 2. emeleten a 10. C osztály és az ének terem melletti falat csempével mozaikszerűen kidíszítette.

Tanárnő január környékén arra kért minket, mindenki tervezze meg, hogyan töltené ki a rendelkezésre álló teret csempével. A tervek közül mi választottuk ki a nekünk legjobban tetsző alkotást. A győztes Tóth Zsófia ötlete lett. Miután az igazgatóság rábólintott a projektre, márciusban elkezdtük a munkát, de előtte egy szerződést írtak alá a résztvevők. Ebben az állt, hogy Tóth Zsófia projektvezetőnek az utasítását mindig megtartják, ezen kívül mind az elő-, mind az utómunkálatokban részt vesznek. A csempét, ragasztót, fűgát és minden szükséges felszerelést tanárnő és Vili Béla bácsi szerzett be nekünk.

A csempézést a ballagás előtti héten zártuk le, és mivel az utolsó héten már nem volt művészeti nevelés óránk, a körökon kívüli festést a 10. A osztály fejezte be. Ez úton szeretnék köszönetet mondani minden olyan személynek, aki segített a terv megvalósításában.

Azért, hogy ne csak az én szavam álljon itt, megkértem osztálytársaimat, jellemezzék három szóval a munkánkat. A válaszok a keretben olvashatók.

Voltak, akik hosszabban válaszoltak. Például Mikuska Krisztián, aki a következőket mondta: „Én a fűgázásban segítettem, és

ez megtanított arra, hogy nem a sietés, hanem a precíz munka, a részvétel a lényeg. Egyik osztálytársam, Dia mondta nekem, hogy szerinte rengeteget fejlődött az osztály, és sokan segítettek egymásnak. Tényleg egy nagy egység lettünk a végére, és kiegészítettük egymást.”

Király Krisztina a következő gondolatokat osztotta meg velünk: „Én ragasztottam. Az elején nagyon érdekes volt, de

az idő múlásával egyre jobban belefáradtam. De nem adtam fel! Visszagondolva a végeredmény megér minden fáradozást. Legalább nyomot hagyunk magunk után. Megtanultuk, hogyan kell csapatban dolgozni.”

Godáts Nóra így látta az eseményeket: „Nem gondoltam, hogy ennyire jó lesz. Én mindenfélét csináltam: fölrakást, bekenést, fűgázást és ragasztást is. Amit tanultam, az a csapatmunka és egy kis szakma. Az elején féltem, hogy elrontom, és hogy miat-

tam lesz rossz, de utána szabadon tudtam engedni magam”.

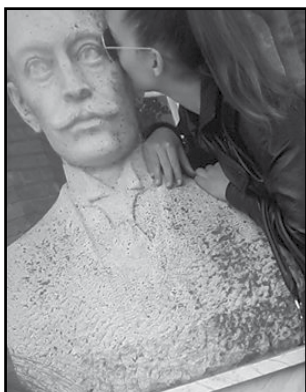
Tóth Zsófia projektvezető a következőképpen összegezte tapasztalatait: „A végeredménnyel nagyon elégedett vagyok. Ám sok gond volt vele. Senki sem akart figyelni, eleinte úgy gondoltam, sosem leszünk készen. Akik rendesen dolgoztak, és csinálták, amit mondtam, azoknak ez egy maradandó élmény volt.”

Aleksza János – Mikuska Krisztián, 12. B

NAGY KATA: kreatív, egyedi, kihívás
RÁCZ LEVENTE: főlöslleges, unalmas, ellenszenves
BERTA ORSI: maga a csoda
DÓBÉ LUCA: kreatív, egyedi, fárasztó
KERTÉSZ-FARKAS DÓRA: csodálatos, zsúfolt, fárasztó
KOCSIS LEVENTE: szokatlan, érdekes, interaktív
BÁNFI KRISTÓF: odaadás, megbecsülés, bódulás
VÉKONY VIVIEN: nagyon jó volt
PATIK ÁDÁM: nagyon tetszett nekem
CZÉKUS TÜNDE: izgalmas, érdekes, szórakoztató

Csók Tömörkénynek és Juhász Gyulának

„Összehaverkodtunk Juhász Gyulával” – mondta a Témahét irodalmi városnéző sétájának egyik 11. osztályos résztvevője. A költőről elnevezett utca hatos számú épülete előtt egy igényes graffitinek köszönhetően

ott suhan Juhász Gyula sziluettje, akivel rendhagyó fényképeket készítettek a túra résztvevői. Akadt, aki egy szál cigivel kínálta, más táncra kérte fel vagy éppen ásványvizet adott neki, a legbátrabbak pedig saját költeményeiket olvasták fel.

Hasonló élményben lehetett része Tömörkény Istvánnak is, akit a Szegeddel ismerkedő diákok egy csókkal, egy baseballsapkával vagy egy kis fülhúzótagással leptek meg. A tekintélyes Dugonics Andrással a róla elnevezett téren már nem mertek ilyen bátran kacérkodni. Vele inkább hagyományos szelfiket készítettek.

Az irodalmi városnéző sétán résztvevő 11.-es diákok emellett ellátogattak Radnóti Miklós egykori, Bokor u. 2.-ben álló albérletébe, ahol baráti levelet írtak az egykori szegedi egyetemistának, és megpróbálták az iskolába csábitani magyartanárnak. De megtudhatták azt is, pon-

tosan melyik épületben lakott Mikszáth Kálmán szegedi újságíróskodása alatt.

A túra során a diákok páros munkában megírták saját Szeged-versüket is, amelyből a továbbiakban ízelítőt közlünk. Lehet, hogy a szerzők között lapul az új Juhász Gyula vagy a következő Tömörkény István?

Károlyi Attila

Flosznik Petra, Ökrös Cintia ELSŐ SZERELMEM

Szegednek városa,
Napfénynek otthona.
Édes szülőföldem,
Legelső szerelmem.

Tiszának partja,
Szőke víznek árja.
Folyónak habja,
Fiatalságom forrása.

Halászlé íze,
Fiatalságom fénye.
Paprika zamata,
A teli has otthona.

Szabadság bölcsője,
Kossuth beszéde.
Boszorkányok lakhelye,
A régmúlt mesélője.

Szegednek városa,
Napfénynek otthona.
Édes szülőföldem,
Legelső szerelmem.

Tóth Virág, Palásti-Annabring Emese SZEGED

Tisza mellett éppen halászlévet eszem,
Piros paprikával jól megfűszerezem.
Vágok még melléje egy szelet Pick szalámit,
Mert meg kell keresnem, nem is akar kit.
Kerestem egész nap, s bottal ütöm nyomát,
S nem tudok rájönni, hol lakhatott Mikszáth.

Hegedűs Sára, Koncz János SZEGED

Ó, Szeged, te drága gyöngyszem Alföldünknek ölen,
A Dóm-tér ódon tornya magaslik fölém.
Bár nem itt születtem, mégis ez a hazám,
Itt szeret, ölel s csókol a babám.

Rozgonyi Boglárka, Gonda Eszter, Olajos Edit SZEGEDHEZ II.

Tisza partján szép kis város,
Szívem csücskében van már most.
Híres költőknek adott teret,
De tudósok is kaptak helyet.
Egyetemek szülőföldje,
A nap legtöbbször itt sütötte.
Móra Ferenc, Juhász Gyula,
A kultúra fő központja.
Bár az árvíz elsöpörte,
A közösség megőrizte.
Fogadalmi templom ennek jele,
Városunk szebb hogy is lenne?
Szegedi papucs, paprika vagy szalámi,
Bárhon a világban képes megállni.
Tisza partján szép kis város,
Szívem csücskében van már most.

Modern műveltségű, erős intelligenciájú tanárok a kezdet kezdetén irányt adhatnak a szomjas lelű fiataloknak és megértő, okos, lelkes kritikával kísérhetik a tehetség és öntudat első lépéseit, első szárnyasapásait. (Juhász Gyula)

Gőzölög az aszfalt, itt a nyár
Mérgező a fagyalt, itt a nyár
Süt a nap rám, hívogat már, mindenütt jó
Indul a nyár" (Pa-dö-dö: Itt van a nyár)

Öregdiák, nem vén diák

„Teljesen más ember lennék, ha nem ide járok”

Kollár Árpád az ideális piarista diákról és a szembe jövő irodalomról

Kollár Árpád többkötetes költő, gyerekkönyv-szerző, a Tiszatáj Online folyóirat szerkesztője, a Fiatal Írók Szövetségének egykori elnöke, aki egykor iskolánk diákja volt. Piarista éveinek legjobb élményeiről kérdeztük.

Több mint két évtizeddel ezelőtt miért választottad a szegedi piarista gimnáziumot? Miért volt jó piarista diáknak lenni?

Az az igazság, hogy nem én választottam, hanem a szüleim. Már felvettek abba a szabadkai gimnáziumba, ahol Kosztolányi is tanult, amikor a nyáron a keresztapámnak eszébe jutott a szegedi piarista gimnázium. A felvételik már régen lezárultak, de Szegheő atya jóvoltából mégis felvettek. Azt sem tudtam akkor, mi az, hogy piarista. A délszláv háborúnak nevezett örület még javában zajlott felénk, ezért gondolták a szüleim, jobb, ha a fiúgyermek nincs az országban. Őszintén szólva azt sem állítanám határozottan, hogy jó volt piaristának lenni. Nem volt jó, kezdetben legalább is. Nagyon nehéz volt megszokni, főleg a kollégiumot. Az elég kemény volt, nagy volt rajtunk a nyomás. Ma sem került minden a helyére bennem abból az időszakból, nem nyert minden értelmet. Ezt mindenképpen el kell mondanom. Viszont! Azt is, hogy ezzel együtt rengeteget kaptam ettől az iskolától, ettől a közösségtől. Teljesen más ember lennék, ha nem ide járok. Mivel nem vagyok más ember, nagyon jóban vagyok magammal, így mindazzal is, amit itt kaptam. És nagyon sokat kaptam. Elképesztő emberi tartást, kitartást, morális és szellemi muníciót pakoltak itt belém. Meg emberséget. Ez nagyon fontos. Nem tudok és nem is akarok másmilyen lenni, ami sokszor nehéz úgy ebben a világban, de megéri. Kökemény értékek mentén tudtam alakítani az életemet, ami nem kis dolog. Szóval mégiscsak nagyon volt jó piaristának lenni. De nem csak volt, hanem van is. Van lenni.

Kérlek, meséld el nekünk egy emlékezetes pozitív élményedet, amely a gimis éveidhez kötődik!

Rengeteget ökörködtünk. Kamaszok voltunk, majd szétrobbantunk. Ráadásul akkor az iskola még nem volt koedukált. Szóval itt nagyobb volt az örület, mint másutt. Pozitív értelemben. Iszonyatosan sok jó dolog jut eszembe. Természetesen egyik nagyobb hülyeség, mint a másik. Mert hát azt mégsem mondhatom, milyen nagyszerű fizika dolgozatokat írtunk, meg hogy mennyire hiányoznak a kémia felelések, a csodás egyenletek, az évszámok, a memoriterek. Nagyon erős, nagyon összetartó közösség volt az osztályunk, ma is az. Egyrészt a már említett erős nyomás miatt, másrészt, mert tanáraink, nevelőink is mindent megtettek azért, hogy igazi közösséggé forrjunk. Nagy kiváltság ez, nem minden gimnáziumban van ez így, sőt. Szóval az emlékezetes történet: Pólya bicikliláncával a nyakánál fogva kiláncoltuk Jampit a folyosóra. Meztelenül. A prefektus persze őt büntette meg, hogy mit hülyéskedik már megint. Ez csak egy példa a sok közül. Egyébként az Iskola a határon nagy kultusz-könyv volt nálunk. Ezt csak úgy mondom.

Milyennek gondolod az igazi, az ideális, az eszményi piarista diákot?

Kritikus, nagyon kritikus. Valamiért ez jut az eszembe először.

Meg az, hogy nincs ideális piarista diák. De az a „nincs ideális piarista diák” mindenképpen használja az eszét, meg a szívét. Az a „nincs ideális piarista diák” semmiképpen sem ostoba, nem dogmatikus, nem kocka. Kérdez, nem üvölt. Ha kell, ha nagyon kell, akkor persze azt is. De akkor, ha már, akkor nagyon hangosan. Nem hajlik, török. Nem pattan, ott marad. Az a „nincs ideális piarista diák” sok „majdnem ideális” piarista diákból van összegyűrve. Igen, szerencsére olyanból elég sok van.

Milyen szerepe volt abban a középiskolának, hogy közel kerültél az irodalomhoz?

Ebben az iskolában egyszerűen lehetetlen volt elhajolni az irodalom elől. Pedig igazán, pedig derekasan próbáltuk. De szembe jött velünk a matek-, a fizika-, a biológia-, a kémia- és történelemórán. Szembe jött velünk a kollégiumban esti imán vagy az éjszakai folyosón a büntetős sorakozásokon. Szembe jött az osztálykiránduláson. Mindig és mindenhol szembe jött velünk. És persze szembe jött magyarórán is, nem is kicsit. Én már úgy mentem egyetemre, hogy olvastam Esterházyt, Nádaszt, Lázár Ervint, Tolnai Ottót, Domonkos Istvánt, Vasadi Pétert, Fodor Ákost, Kányádi Sándort, Parti Nagy Lajost, Ottlik Gézá, Baka Istvánt, vagyis a kortárs magyar irodalom legeslegjavát. Aztán mégis jobb híján lettem irodalmár, mert minden mást sokkal nagyobb hülyeségnek tartottam, mint ezt a hülyeséget. Nem bántam meg, és nem túlzok, hogy az egyetemen nagyon sokáig elvoltam azzal a tudással, amit itt kaptam. Egy vegyész osztálytársam, vagyis barátom mondta egyszer, hogy ő nagy bunkó maradt volna, ha nem nyomtatnak bele ennyi irodalmat, kultúrát itt. Azt gondolom, ez nagy dolog. Persze gyorsan biztosítottam arról, hogy így is az maradt. Csak hogy ne bízza el magát.

Melyik versedet ajánlanád a mai piarista diákoknak? Miért?

Ilyenkor mindig nagyon nagy bajban vagyok. Az egyik gyerekversemet kezdem úgy, hogy nincs kedvenc ételem, de ha muszáj mondani, akkor a rakott krumpli. Szóval nagyon nehezen tudok kiemelni egy valamit egy vagy több valakinek. Most éppen ez a kedvencem a legutóbbi kötetből, szóval akkor legyen ez:

ERDŐS VERS

te nyugtass meg, erdő, ha nem tudok aludni,
takarj be levéllel, homokkal, szeméttel,
küldj rám vad suhogást, puha avarszagot,
tűlevelek alól küldj egy marék gombát,
karmold föl bőrömet kék szederindával,
karmold föl arcomat csipkebogyóvérről,

te nyugtass meg, erdő, ha lázam van és fázom,
benned is erdő van, abban még egy erdő,
ahol a vad kutyák nem látják az őzet,
abban az erdőben ott lapulok én is,
zümmögj bennem, erdő, sügd meg a fák nevét,
holnap fölgyújtanak, ma még zöld a szíved.

Mit olvassak a nyáron?

Szerelem, slam, misztikum. Kemény Zsófi *Én még sosem* című könyvét mindenképpen csempésszük be utazótászkánkba, ha hosszabb nyaralásra készülünk!

A mű korántsem tökéletes, de a maga műfajában (ifjúsági regény) igazán kiemelkedő. Legfőképp az tetszett benne, hogy nem akar világmegváltó lenni, hanem csak nagyon őszintén és reálisan leírja, milyen az élete a mai tizenéveseknek.

A regény három 17 éves diák életét mutatja be, akik nem mások, mint Ágó, Toma és Eszter. Történetük egy szilveszteri házibuliban kezdődik. Ahogy Ágó

De hogyan jön a képbe Ágó? Hiszen ez nem egy szerelmi háromszög! Ágó nem része a románcnak, de sokszor mégis ő határozza meg kettejük kapcsolatát, gyakran teremt olyan szituációkat, ame-

lyekkel közelebb hozza őket egymáshoz, vagy éppen eltaszítja őket egymástól. Ezért is volt nehéz azonosulnom vele. Nem tudtam eldönteni, utáljam vagy szeressem.

Külön tetszett, hogy több perspektívából láthattam az eseményeket. Bár ez az elején elég zavarónak tűnt, mert egy fejezetben mind a három nézőponttal megismerkedünk, és nehéz elkülöníteni őket. Viszont így jobban bele tudtunk nézni a szereplők fejébe, és meg tudtuk érteni, mit miért csinálnak.

A regényben jelentős szerepet játszik a slam poetry, ami kicsit vers, kicsit rap, kicsit színház. Ez nem olyan meglepő, mert a regény írója, Kemény Zsófi is slammer, aki ebből adódóan néha felmegy a színpadra, kap három percet, és ilyenkor valamilyen aktuális témához kapcsolódóan adja elő a gondolatait.

Összefoglalva olyanoknak ajánlom az *Én még sosem* lapozgatását, akik szeretnék egy jól megírt ifjúsági regénnyel tölteni a nyár egy részét.

lyekkel közelebb hozza őket egymáshoz, vagy éppen eltaszítja őket egymástól. Ezért is volt nehéz azonosulnom vele. Nem tudtam eldönteni, utáljam vagy szeressem.

Külön tetszett, hogy több perspektívából láthattam az eseményeket. Bár ez az elején elég zavarónak tűnt, mert egy fejezetben mind a három nézőponttal megismerkedünk, és nehéz elkülöníteni őket. Viszont így jobban bele tudtunk nézni a szereplők fejébe, és meg tudtuk érteni, mit miért csinálnak.

A regényben jelentős szerepet játszik a slam poetry, ami kicsit vers, kicsit rap, kicsit színház. Ez nem olyan meglepő, mert a regény írója, Kemény Zsófi is slammer, aki ebből adódóan néha felmegy a színpadra, kap három percet, és ilyenkor valamilyen aktuális témához kapcsolódóan adja elő a gondolatait.

Összefoglalva olyanoknak ajánlom az *Én még sosem* lapozgatását, akik szeretnék egy jól megírt ifjúsági regénnyel tölteni a nyár egy részét.

Bohata Jázmin, 8. A

Csokidobálás, időutazás és hangszerek

Azene nagyon fontos az életben. Mindenkinek más miatt. Egyeseket megnyugtat, másokat felpörget, megvisszatalja a szomorút, feltűzeli a lázadót, újra fiatallá varázsolja az időset.

Van, aki a klasszikusat szereti, van, aki az 50-es 60-as évekbelit. Nos, nekik szerencsájuk volt, mert az ideit tanévre tervezett filharmónia nekik volt kitalálva.

Azok, akik a komolyzenevel vagy a fent említett korszak stílusával nem szimpatizálnak, csak az elmaradt órák száma miatt élvezhették az eseményeket. Szerencsére én minden zenét szeretek, azonban a Gözerő nekem is magasra tette a lécet, de legalább a harmadikosok az első négy sorban jól ugráltak a székükben. Ennek ellenére a

Molnár Dixielanden és a Deák Big Banden nagyon jól szórakoztam. Bemutatták a különböző hangszereket, amelyek közül voltak egészen érdekesek, számomra ismeretlenek is. Minden előadással közelebb jutottunk azokhoz az időkhoz, amikor az ilyen típusú zenére táncoltak. A karmesterek és az előadók is rendkívül kedvesek voltak (néha még csokit is dobáltak a kérdéseikre helyesen válaszolóknak). Ha tanácsolhatnék valamit a filharmónia szervezőinek, az az lenne, hogy nyithatnának az újabb irányzatok felé is. Itt nem a Skrillex és társai koncertjére gondolok, de egy újabb szint bátran hozhatnának a műsor életébe.

Muhari Márton Manó, 8. A

Piarista novíciusok zenekara Vácon 1897-ben

„Minden zenét tanuló növendék hetenkint egyszer, rendszeresen fél óráig tartó külön oktatásban részesült, a hegedűsök Huber Károly iskolájából tanultak, a violát Brähmig, a cellót Schröder, a nagybőgőt Richter Károly iskolája nyomán kezelték. A föladatait részeket pedig szabad idejükben gyakorolták. ... Azon voltunk, hogy minél előbb zenekarba álljunk össze. Erre a vasárnap ebéd után hosszabb ideig (1-3 óráig) tartó szünetet használtuk fel.”

(Emléklapok a Kegyes Iskolák 300-dos évfordulójára – 1897.)

„Kitört a pánik az M7-esen,
nyomják a dudát rendszeren.
A mögöttünk jövő az öklét rázza,
biztos a legjobbakat kívánja.
Hé emberek, nyugalom!
Mégvár minket a Balaton!” (Vörös István és a Prognózis: Mégvár a Balaton)

A léleknek az ő maga táplálékát

FIÚK, LÁNYOK – KÖZELEBB!

A 7. A lelkigyakorlata az újszegedi plébánián volt. Zsódi Viktor atya mellett Csizmadia Zsolt tanár úr kísért el minket, hiszen nem vagyunk túl könnyű eset.

A gyakorlat fő célja az volt, hogy jobban megismerjük az olyan osztálytársainkat is, akikkel alapvetően nem beszélünk minden nap. Fontos szerepet játszott még önmagunk megismerése is, valamint az, hogy végre kiszakadjunk egy kicsit a mindennapokból, hátunk mögött hagyjuk a telefonunkat, és beszéljessünk.

Nagyon sok páros és csoportos beszélgetős feladat volt, például ki kellett fejteni a véleményünket a Piárban eltöltött fél évünkről, beszélgetni kellett a céljainkról, a tanulásról és a közösségünkről is. Az ezekhez hasonló, kötöttebb feladatok mellett rengeteg szabadidőnk volt, amikor szinte mindenki evett (jó sokat).

Hétfő délután a Vadasparkba mentünk, kedden pedig a többség a Napfényfürdőbe látogatott. Akik nem, azok a Fűveskertben töltötték a délutáni órákat.

Összességében nagyon tetszett a lelki gyakorlat, mert úgy érzem, ténylegesen közelebb kerültünk egymáshoz. Kisebb problémát okozott az első félévben a fiúk és a lányok elszeparálódása, egymással való távolságtartása, de most ezt is sikerült kicsit feloldani. Zsódi Viktor atya nagyon jól vezette fel a gyakorlatokat, és sok időt adott az átgondolásukra. Már nagyon várom a jövő évi alkalmat!

Maróti Dorka, 7. A

MIT KERESETT A HIÉNA ÉS A ZSIRÁF A LELEGIYAKORLATON?

Vakvezetés, diáktáborrá váló paplak, kártyázás, gyilkosozás és üvöltő hiénák – beszámoló a 9. b lelki gyakorlatáról.

A gyönyörű márciusi reggelen a 9. B színe-java a Mars-téren várta a Mórakolomra induló buszt. „Kis” csomagjainkkal oldalunkon felvonultunk a buszra. Az út magában egy élmény volt. Ülőhely nem jutott mindenkinek, pl. nekem sem. Az állóképességem pedig nem bizonyult a legjobbnak, a mögöttem álló nénit párszor – akaratomon kívül – megfjeltem és megtapostam. Ha olvasná ezt a cikket, ezer bocsánat. Amikor a hangulat a tetőfokra hágott, az ellenőr próbált csitítani minket kevés sikerrel.

Megérkezésünket egy gyors felvilágosítás követte a mórakolmi plébánia épületéről, a szabályokról, a hálólhelyekről, mivel a paplak adott otthont az első lelki gyakorlatunknak. Miután tisztáztuk, hogy semmit nem szabad leverni és megrogálni, Keserű tanár úr vezetésével elkezdtek a programot.

Sűrű napirendünk volt tele játékokkal, beszélgetésekkel, kiscsoportos, páros, osztályszintű programokkal. Négy kiscsoportra osztották az osztályt a hatékonyabb munka érdekében. Négy fantasztikus tanár vezette ezeket a csoportokat: Nemes Zsuzsanna tanárnő, Boldog Zoltán tanár úr, Keserű György tanár úr és Nagy Mariann osztályfőnök.

Az első napon megbeszéltük, milyen tulajdonságok, viselkedési formák szükségesek ahhoz, hogy egy osztály kerek egészet alkosson. Hívószavaink valának: kommunikativitás, humor, nyitottság, a kiközösítés leküzdése. Ezeket találtuk a legfontosabbnak.

Az esti „programunk” a szabadidő volt. Keserű tanár úrral lehetett gyilkososat játszani. Nagy Mariann tanárnővel kártyázni. Aki egyik játékot sem találta szimpatikusnak, feltalálta magát a plébánia területén. Lámpaoltás után rendes gyerekek voltunk, konkrétan mindenki kidőlt. Másnap reggel arra ébredtem, hogy a mellettem lévő szobában énekelik a „kasszás Erzsi” reklámszövegét. Mások a virsli illatára eszmélkedhettek, amivel osztályfőnökünk lepott meg minket reggelire.

Második napunkon megtanultunk egymásban bízni. Párban voltunk, és vakvezetős feladatot kaptunk: a párunknak csak egy ujját érinthettük meg, aki csukott szemmel követett minket. Először bent gyakoroltunk a plébánia kertjében, utána kimentünk a szemben lévő fürdő parkjába, és mesterszintre fejlesztettük a játékot.

Ebéd után megismerkedhettünk a vitázó ember két típusával: a zsiráffal és a hiénával. A zsiráf mindig nyugodt, és a probléma megoldásra koncentrál. A hiéna az agresszív, aki egyből letámadja a másik felet: kiabál, veszekszik. Szituációkon keresztül próbáltuk felfogni, kipróbálni e két állat nézőpontját.

Kis szabadidő után átvonultunk a templomba, ahol énekelünk. Mert igen, mi olyan ügyesek voltunk, hogy énekeket is tanultunk. Utána egy érdekes feladattal leptek meg minket tanáraink. Le kellett írunk egy füzetbe, mit kérünk Istentől. Persze nem egy iPhone7-re gondoltak. Hanem arra, ha van egy helyzet az életünkben, amit nem tudunk kezelni, ahhoz kérjünk segítséget. Majd mindannyian névre szóló kis borítékban megkaptuk a választ. Nem szó szerinti üzenetet kaptunk, hanem egy szentképet, amin egy latin szöveget találtunk.

A lelki gyakorlatot egy misével zártuk, amit Keserű tanár úr celebrált a plébánia kertben. Utána szétszéledtünk, mindenki ment haza vagy vissza a kollégiumba. De mindenki vitt magából egy kis darabot ebből a két napból. Valaki csak egy homokszemet, de lehet, hogy más egy egész sziklát. A cél az volt, hogy ezután

legyen egy kör, amin belül ott az egész osztály. Ne legyen olyan, aki kívül reked, vagy sok kis kör, amiben csak két-három ember van. Ezzel a lelki gyakorlattal halványan ott lebeg körülöttünk ez a láthatatlan fonal, amely az évek során csak erősödni fog.

Kovács Rebeka, 9. B

LELKI EDZŐTÁBOR: A LÁNYOK ÖNBIZALMA ÉS A FIÚK EREJE

Nagyon vártam a lelki gyakorlatot, izgattott voltam, mert hozzánk, Nagybaracsikára jött az egész osztály.

Kíváncsiság is bujkált bennem, mert ez volt az első ilyen élményem. Sportszerető ember lévén a gyakorlatokról volt elképzelésem, de azt, hogyan kapcsolódik mindez a lélekhez, nem tudtam elképzelni.

Az első megpróbáltatás az volt, hogy elkülönítettek bennünket a lányoktól, mivel lelki gyakorlatunk témája a férfivá és nővé válás útja volt. Bennünket, fiúkat Bella Gábor és Piros Adorján vezetett ezen a két napon. Többek között íjászkodtunk, kelevészt (lándzsaszerű fegyver) dobtunk, és különböző erőpróbák (szkander, kötéltánc) keresztül fejlesztettük a virtust.

„Irgalmasságában maga Isten lesz pártfogónk most és mindörökké, és áldását fogja adni ránk, mi pedig bizakodunk szent jóságában.”

Kalazancius

Az étkezések és az esti filmnézés közös programok voltak. Éjszaka nehezen ment az elalvás, mert annyi mindent meg kellett beszélnünk.

Másnap szellemi síkon folytattuk és gyűjtöttük össze a „harcos” tulajdonságait: bátor, harcias, igazságos, erős, gyors és bajtársias. A lányokat Máramaros Mária vezette, pontosan nem tudni, mit csináltak, olyan titokzatosak voltak, mint az igazi nők. Annyit láttunk, hogy kisminkelték magukat vagy egymást. Közös liturgiával zártuk ezt a két napot, amit Tóth Károly tanárúr vezetett. Levelet írtunk jövődóbeli önmagunknak arról, hogy mire vágyunk, és milyenek szeretnénk lenni.

Könnyes búcsú után lezártuk a 2017-es lelki edzőtábort. Még szerencse, hogy osztályfőnökünk végig fotózott. Ha ilyenek a lelki gyakorlatok, kíváncsian várjuk a következőt is!

Bögi Ábel, 9. C

A 9. C a lelki gyakorlatot a nagybaracska tanyán töltötte. Hosszú út után a szállásra érve kipakoltunk a buszból, és már kezdődtek is foglalkozások. Az osztályt három csoportvezető között osztották szét, külön a lányokat és a fiúkat. A lányok önbizalmat szerezhettek az első napon, míg a fiúk próbára teheték erejüket. Ezután következett a vacsora, majd egy közös filmnézés, és imával zártuk a napot.

Másnap a reggeli után egy közös játékkal kezdtük a napot, és egy misén vettünk részt zárásként. Hosszú készülődés után búcsút vettünk a nagybaracska tanyától.

Orvos Alexa–Székesi Fanni, 9. C

A PIT nem volt pite

Idén április 21-23. között rendezték Budapesten a Piarista Ifjúsági Találkozót (PIT). Kísérőink Nagy Mariann tanárnő és Keserű György tanár úr voltak, akiknek ezúton is köszönjük a szervezésre szánt időt és energiát.

Péntek délután a nagyállomáson volt a gyülekező, s innen indultunk vonattal Budapest felé. Megérkezésünk és a regisztráció után elfoglaltuk szálláshelyeinket a kijelölt tantermekben. Aznap késő délután került sor a megnyitóra, ahol minden iskola egy rövid produkcióval mutatkozott be.

Külön öröm volt, hogy idén Lengyelországból és Szlovákiából, továbbá Magyarországból is érkeztek diákok. Még aznap este összeálltak az első kiscsoportok, ahol játékos formában ismerkedtünk. A szervezők céljai közt szerepelt, hogy mi, diákok minél több ismeretséget szerezzünk, ezért a csoportok mindig „új” tagokból álltak. A beszélgetések során előtérbe került egy-egy komolyabb téma, ez alkotta a foglalkozások „gerincét”. Péntek este már eléggé fáradtak voltunk, ki az utazás, ki az iskola miatt, ezért az esti ima után nem sokkal elcsendesedtünk.

Másnap Czeglédi tanár úr előadását hallgattuk személyes és spirituális határainkról, s a témánál maradva következett a délelőtti blokk. Az ebéd után városismereti vetélkedőn vettünk részt, némi szabadidővel megtoldva. A sok gyaloglás

megtette a hatását, mindenki alig várta, hogy visszaérjen a Piárba. Akinek volt még energiája, az elmehetett valamely szabadon választott program egyikére.

Az esti órákban indultunk a szentségimádásra. Ezalatt mindenkinek lehetősége nyílt gyónásra, lelki beszélgetésre vagy ima általi elmélyülésre. Ez utóbbit segítette zenekar is, akik egyházi énekekkel és evangéliumi részletekkel adták meg az alaphangulatot.

Ezután következett a találkozó csúcspontja, amit rábízunk a lengyelekre, akik fantasztikus légkört teremtettek. Felszabadultan és önfeledt szórakozással telt az este, a végén még egy „Érik a szőlő” remix is belefért. Mondanom sem kell, hogy ezek után elég nehezen lehetett lenyugodni, az esti ima után sokan fennmaradtunk csocsózni, beszélgetni. Kialakult egy kiscsoport is az éjszakaiókból, ott gitáros énekléssel telt az idő.

Másnap délelőtt volt az utolsó csoportos beszélgetés, ahol lezártuk, összegeztük ezt a pár napot. A találkozó utóhangjai még a vonaton is érződtek, de végül mindenkit hatalmába kerített a fáradtság. Visszanézve mindenkinek csak ajánlani tudom a PIT-et, hisz életre szóló élményekkel leszel gazdagabb, nem beszélve az ott kötött ismeretségekről.

Ruszcák Bori, 10. A

Értékesebb, mint nullahuszonnégyben nyomni a telefont

A Piarista Pasztorációs Csoport (röviden: PiPaCs) második kirándulása Szentmihályra vezetett, ahol a szabadtéri virágvasárnapi mise és a kiváló paprikás krumpli mellett a Paraszt Activity vitte a prímet.

Április 7-én tanítás után vágtunk neki a háromnapos kirándulásunknak Szeged-Szentmihályon. Két kilencedik osztályos és hét hetedikes diák, Csizmadia Zsolt tanár úr és négy kiscsoportvezető társam vett részt az alkalmon. A három nap tematikája és mottója: Akarok lenni valaki.

Első napunk programjai: Értelmet adni az életnek – kiscsoportos beszélgetések, majd nagycsoportos megosztás, utána szabadtéri játék (foci, Double, Dixit). Ezután beltéri társasjátékok (Solo, Poker) következtek, és megérkezett a pizza, melyre már nagyon ki voltunk éhezve, akárcsak az esti filmre (A szív bajnokai).

Második napunk programjai: imádság (Weöres Sándor: Rongyszőnyeg, részlet); reggeli; túra – közben páros beszélgetés, közös főzés (paprikás krumpli bográcsban). Az előkészüle-

tek után a csapat nagy része métázní ment, majd következett az ebéd, és a sekélyben mozgó ifjak 8 kiscsoportos beszélgetése, annak nagycsoportos megosztása. A Paraszt Activity volt a legvidámabb program, így megegyeztünk, hogy ez hagyomány lesz a PiPaCs-os kirándulásokon. Jól sikerült az esti ima a táborúzó körül, majd a sütögetés. Az esti film: Ha Isten úgy akarja (közben fagyizás).

Harmadik napunk programjai: ima, reggeli, beszélgetés a filmekről. Ezután kezdődött A szabadság címmel kiscsoportos beszélgetés, majd nagycsoportos megosztás, labdás játék, szokásos csoportképünk elkészítése (némán beállunk egyesével egy állóképbe, valamilyen módon kapcsolódva egymáshoz). Az ebédet és a fagyizást követően kezdődött a vizsdatekintés, majd a szabadtéri szentmise Czeglédi Zsolt tanár úrral és Juszttinné Nedelkovics Aliz tanárnővel. Végül „könnyes búcsúval” zártunk.

Tóth Zsanett, 12. B

„Rózsálgang szerelmek szövődnek,
pár hét és vége,
épp ezért túl nagyon ne vedd
a szíved igénybe!” (Koós János: Tákátáká)

Öregdiákok jubileumi hangversenye

A 400 éves jubileum napján, március 6-án került sor öregdiákjaink jubileumi hangversenyére.

Mikor igazgatónő megkért az esemény megszervezésére, úgy éreztem, nagyon nehéz lesz ennyi év elmúltával, az ország több pontjáról összehozni azokat, akik már gimnáziumi éveik alatt kitűntek énekkari munkájukkal, a komolyzene iránti érdeklődésükkel, nyitottságukkal és hangszeres játékuikkal. Kellemesen kellett csalódnom. Néhány elháríthatatlan akadálytól eltekintve a megkeresettek mind örömmel vállalták a közreműködést.

A hangversenyt Sallay Gergő (2011-ben végzett diákunk) kezdte, aki Szalkai Sándor tanár úrral legújabb szerzeményéből, 'Gitáruó'-jából mutatott be két tételt. A hangverseny folyamán még egyszer találkozhattunk vele, modern hangvételű, lírai 'Ave Mariá'-ját hallhattuk barátai: Kiss Judit (szoprán), Behán Brigitta (hegedű), Barnás Dóra (cselló) és a szerző (gitár) közreműködésével.

Igazi meglepetésnek és zenei csemegének számított Szabó Kristóf (2007-ben érettségizett) kürtjátéka. Ezen a nehéz hangszeren szép romantikus ívekkel és nagy dinamikai árnyalásokkal szólaltatta meg Glazunov Álmodozás c. művét, melyet Kuzma-Vojtovics Timea tanárnő kísért zongorán.

Két testvérpárt is hallhattunk. Simon Bálint (2010) és Simon Gellért (2012) orgonán és elektromos gitáron adták elő Bach: 'Jesus bleibet meine Freude' korálját, és Vivaldi 'd-moll Concerto'-jának II. tételét.

Valódi reneszánsz hangulatot teremtett Bauer József (2015) – furulya és Bauer Dávid (2013) – gitár korabeli 'Magyar táncok' előadásával.

A Kamarakórus azokból a volt diákjainkból állt össze, akik még az iskola indulásakor segítőim voltak abban, hogy énekarunk rövid pár év alatt az Éneklő Ifjúság minősítő hangversenyek egyik legsikeresebb kórusává, és városunk kóruséletének meghatározó szereplőjévé váljék!

A hangversenyt megelőző napot együtt töltöttük, hogy a másnapi hangversenyre megfelelően felkészülhessünk. Az iskolához, az énekarhoz és az egymáshoz való kötődést jól jellemzi, hogy ketten (Tar-

nai István, Bodacz Péter, 1999) tudták, a másnapi hangversenyen elfoglaltságuk miatt már nem lehetnek velünk, mégis a felkészülési napra ideutaztak, hogy erre a rövid időre is együtt lehessünk, és közösen énekelhessünk.

A Kamarakórustól (Makra András, 1999, Bodacz Balázs, 1996, Kaposvári Gábor, 1998, Hegyközi Tamás, 1996, Domonkos Csaba, 1996, Balla István, 1998) egy kánon, Th. Morley: Ti édes májusfények-c. madrigálját, egy orosz ortodox éneket, és Bárdos Dana-danáját hallhattuk.

A hangversenyt Simon Bálint zárta Charpentie Te Deum c. orgonaművével.

Kedves gesztus volt, hogy a hangverseny bevezetőjeként – igazgatónő megnyitója előtt, iskolánk énekkara Rozsnyói Dóra tanárnő vezetésével két kórusénekel köszöntötte a közreműködő öregdiákokat.

Végezetül köszönöm minden közreműködő öregdiáknak, hogy időt, fáradságot nem kímélve felkészülten, magas színvonalú zenei teljesítményükkel emelték 400 éves jubileumi ünnepségünk fényét. De dicséret illeti a nagy számú diák-hallgatóságot is, kik érdeklődéssel és figyelemmel hallgatták a műsort.

Lajos István

Rendházi kirándulás Aradon

Mi a közös a 7. A, a 9. A, a 10. A és a 10.B osztályokban azon kívül, hogy mind a négyben piarista diákok járnak? Mindegyiknek piarista szerzetes az osztályfőnöke! Mi négyen vagyunk a rendház, az iskola közössége mellett – vagy inkább azon belül.

Viszonylag kevés derül ki arról, hogy a szentmisén kívül még mit szoktunk közösen csinálni. Elárulom, csupa hétköznapi dolgot: beszélgetünk, imádkozunk, néha játszunk, és évente legalább kétszer elmegyünk közös kirándulásra. Most is jó előre elterveztük, hogy a május 1-jei hosszú hétvégén elköcsikázunk

Aradra, ott felkeressük a ménesi borvidéket, másnap délelőtt pedig a máriaradnai kegyhelyre látogatunk el. Balla Géza pincészete országsszerte ismert kiváló vörösborairól. A szegedi borfesztiválon is képviseltetik magukat, idén a 42. pavilon volt az övék.

Aradi telephelyükön egy takaros vendégház éttermében fogadtak bennünket, ahol kb. nyolc bort kóstoltunk végig. A borászok ilyenkor mindig elmondanak egy-két érdekességet. Számomra például csak most derült ki, hogy a vörösbor színét és zamatát a bogyó héjából nyeri. Darálás után a borászok ugyanis a héjon erjesztik a mustot, és csak egy-két héttel

később sajtolják ki a törkölyt. Ha a mustot a szőlő darálása után egyből kisajtolják, abból még csak rosé bor lesz (ilyet is kóstoltunk).

Másnap délelőtt utaztunk tovább Máriaradnára, ami Aradtól kb. 30 km-re található. A híres búcsújáró kegyhelyet uniós támogatásból újjátarták fel 2015-ben. Mikor megérkeztünk, a templomban épp nem volt semmi program, úgyhogy négyesben el tudunk mondani egy szép szentmisét, melyben imádkoztunk a szegedi piarista tanárokért és diákokért.

Szentmise után a plébános atya meghívott minket egy csésze kávéra, majd hosszan mesélt a pályázat és az építkezés

nehézségeiről, végül frappánsan hozzáfűzte: „Csak kérni kell a szenteket, és ők majd dolgoznak.” Vagyis az imaháttér és az égi közbenjárók nélkül biztosan nem valósulhatott volna meg a felújítás. A templomtól eljövet megmásztuk a világosi vár magaslatát, és már itthon, a Fehértói Halászcárdában költöttük el az ebédet.

Hamar elröppent ez a másfél nap, ám a közös séták, a szép idő, a borozás, az asztaltársaság, a vidám beszélgetések olyan feltöltődést jelentettek, amely után megújult erővel, kedvvel tudtuk folytatni kedden az iskolai munkát.

Keserű György SP

Isten némasága bölcsebb az embereknél

Lelki utazás Scorsese Némaság című filmje kapcsán

Tavaly december óta vártam Scorsese új filmjét, a Némaságot. Érdekelt a téma, a trailer képei lenyűgöztek, és a kritika is pozitívan nyilatkozott róla. Végül a filmet mégsem jelölték Oscarra, így a hazai közönség is csak néhány művész moziban (vagy letöltve) ismerhette meg ezt a különleges alkotást. Mi tagadás, a moziba látogatók többségét valóban nem kötné le egy 17. századi japán keresztény-üldözést feldolgozó film, amely két és fél órán át feszegeti a hit legmélyebb kérdéseit, ráadásul sokkal több benne a víz, mint vér...

Az előzetes alapján a Némaság a nagysikerű Missziót idézi. Ezzel szemben egy lassú, visszafogott díszletezésű, nehezen értelmezhető alkotással van dolgunk.

Mivel az interneten olvasható cikkek részletesen szólnak a forgatási nehézségekről, valamint a film – eredetileg a japán író, Suszaku regénynek – történelmi háttéréről, ugorjunk mindjárt a fő kérdéshez: megtagadhatja-e hitét egy keresztény, ha életveszélyesen megfenyegetik? Akkor, ha forró vízzel kínozzák, és fejjel lefelé lógatják egy gödörbe napokig? Már a film elején kiderül, hogy történetünk idején, 1640-ben, a nyílt hittagadás egyet jelentett az üdvösség elvesztésével. A két fiatal jezsuita épp ezért vállalja a veszélyes utat, hogy megkeressék egykori tanítómesterüket, akiről azt híresztelik: kilépett az Egyházból.

A hittagadás valóban súlyos bűn, de mi történik akkor, ha nem a saját életünk múlik rajta, hanem másoké.

Alapvetően mindenki a saját keresztjét hordozza. Jézus élete árán is megvallotta a főpap előtt, hogy ő Isten fia. Azt viszont nyomatékosan kérte, hogy tanítványait engedjék szabadon. Jézus példája az iránymutató egy olyan zsarolás helyzetben is, mint amivel a filmben is találkozunk. Ha csak a saját életünkről van szó, abban a esetben elérkezett az óra, hogy tanúságot tegyünk hitünkről. Ha viszont ezzel mások életét veszélyeztetjük, akkor legjobb, ha megteesszük, amire a katonák felszólítanak. Aki ilyen módon válik „hittagadónak”, az nem a bukását hirdeti, hanem a társai iránti szeretetét és alázatát, hogy nem bármi áron akart győzelmet aratni. Nem attól lesz valaki vértanú, hogy kőkeményen ellenáll, hanem attól, hogy milyen a lelkiállapota: *„odaadhatom a testedet is égő áldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem”* (1Kor 13,3).

A zsarolás hatására végül Rodriguez atya is rátapos a Krisztus ikonra. Nagyon drámai, ahogy ezen a ponton a film lelassít. Rodriguez nem is annyira rátapos a szentképre, mint inkább rázuhan, maga alá temeti. A következő pillanatban már japán öltözetben látjuk, és az arca is teljesen megváltozott. Már nem az az érzékeny, minden áldozatra kész férfi néz ránk, akit végig láthattunk a film során, hanem egy megkeményedett, rezzenéstelen arccal találkozunk, aki szembefordult ke-

resztény hitével. A film utolsó húsz percében nem Rodriguez gondolatai narrálják a filmet, hanem egy holland kereskedő, aki Japánban tett látogatása során találkozott a két japán jezsuitával. Hogyan értelmezzük mindezt? Miféle lelki útra tévedt ez a két szereplő?

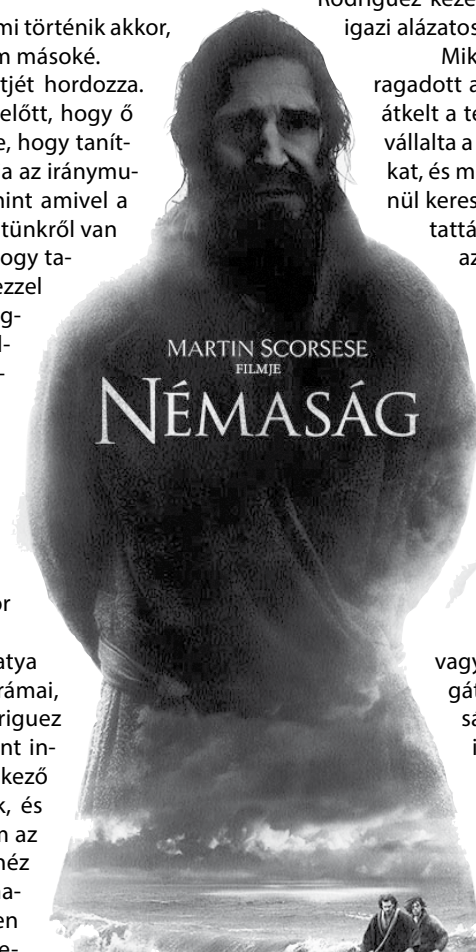
Rodriguez vértanú szeretett volna lenni, aki a legnagyobb szenvedések között is kitart. Nem arra a sugallatra számított Jézustól, hogy „taposs meg engem”. Miért nem adja meg neki az Úr a mindvégig való állhatatosság kegyelmét? Miért kell tetével a Kicsidzsiró féle gyengék sorába állnia, akivel kezdettől fogva nehezen vállalt közösséget? Mintha Rodriguez útja pont ez lenne, hogy letegye hiúságát, kevélységét, hogy ő sem különb Kicsidzsirónál, aki saját erejéből csak árulásra képes, mint a főpap udvarán Péter apostol. Ez az alázatosság lesz az, ami a film végére megszületik benne, és ezt a kegyelmét jelképezi a koporsóba helyezett feszület, amelyet Mokicsi vértanúsága hitelesített: *„Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak azonban kegyelmet ad”* (Jak 4,6).

A büszkeség és a hiúság talán a legfondorlatosabb minden kísértés között. Ferreira hite azon bukott el, hogy a japán filozófiához képest a kereszt bölcsebbé csupa oktalanságnak tűnt számára. Rodriguez pedig abban, hogy nem az Úr akaratát tartotta szem előtt, hanem azt, hogy vértanúvá váljon. Mindketten a hiúságuknál fogva buktak el. A film végén Rodriguez kezében (szívében) mégiscsak felragyog az igazi alázatosság győzelme.

Mikor először néztem végig a filmet, megragadott a fiatal Rodriguez elhivatottsága, ahogy átkelt a tengeren, az üldözött falusiak papja lett, vállalta a pincét és a tetveket, elkísérte a vértanúkat, és meggyászolta őket, miközben rendületlenül kereste Ferreira atyát. És mikor őt is letartóztatták, állhatatos maradt, okosan megfelelt az inkvizitor kérdéseire is. Ilyen egy igazi szerzetes! – gondoltam. És mikor láttam, hogy ő is megtört, majd buddhista lett, elszégyelltem magam. Hogy tehetett ilyet, micsoda szegény?! Arra gondoltam, hogy akinek az élete ilyen fordulatot vesz, az nem nevezheti magát kereszténynek, hiába sugallja ezt a film utolsó képkockája!

Rodriguez lelki útját megérteni nem egyszerű. Ő pont olyan, mint oly sokan közülünk, akik nem tudjuk tökéletesen megélni a keresztény eszményt, akik gyengék és bűnösök vagyunk. Amíg valaki különbnek tartja magát nálunk, és ítélkezik fölöttük, alázatoságot kell tanulnia. Újra és újra fel kell ismernünk, hogy mindannyian irgalomra szorulunk, és hogy csak Jézus által üdvözülhetünk, mert embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges (vö. Mt 19,26).

Keserű György SP

„Nyáron a Balaton idegen szótól oly hangos,
hallod: Aufwiedersehn! Good evening! Bonjour! Adios!” (Ambrus Kyri: Taka taka)

A piarista, aki nem volt ott a Titanicon

Czirbusz Géza, a hazai társadalomföldrajz megteremtője

Czirbusz Géza (1853–1920) nevével egyetemista koromban találkoztam először. Többször hallottam, hogy ő is a Titanicon utazott, s a kevés túlélő egyike. Később kiderült, hogy ez csak mítosz, de mégis ennek hatására kezdtem el vele foglalkozni, s persze a néhány év múlva Oscar-díjak özönével jutalmazott filmet is megnéztem. Akármilyen népszerű is mostanában az Oscar-díj itthon, térjünk vissza a piarista szerzetesre, földrajztudósra!

1884-ben szerzi meg a földrajztanári diplomát, s 1886-ban „A délmagyarországi bolgárok ethnologiai magánrajza” c. művével¹ doktori fokozatot szerzett. Közben elindult életének első nagy epizódja: 34 éven keresztül középiskolai tanárként a rend szinte minden iskoláját végigjárta: Kecskemét, Kisszeben, Temesvár, Veszprém, Szeged, Kolozsvár, Léva, Nagykároly, Nagykanizsa, újból Temesvár, s végül Sátoraljaújhely. Ezek az évek segítettek neki a vidéki Magyarország, a vidéki emberek megismerésében, és jelentős mértékben meghatározták geográfusi szemléletét is.

Egyik elsőként megjelent munkájának címe „A partingadozások földrajzi eloszlása”² volt. Ez még jelzi, hogy természetföldrajzi területen kezdte tudományos tevékenységét, de az évek előrehaladtával egyre inkább előtérbe került a társadalomföldrajz. Munkásságának legnagyobb eredménye, hogy ő az, aki megteremtí a magyar társadalomföldrajzot, sőt, a társadalomföldrajzon belül a magyarországi vallásföldrajz egyik elindítója is³. Ha a műveinek bibliográfiáját végignézzuk, láthatjuk, hogy a kezdetek után szinte minden írása társadalomföldrajzi témájú. Egyik művében erről így ír: „a geográfiai módszertől sem lehet csodákat várni. Tenni azonban kell. ... Midőn tehát ebbeli kísérletemet dr. Hunfalvy nevével, mesterem, tanítóm emlékének felújításával hozom kapcsolatba, csupán jelezni akarom vele, hogy kísérletem az ő szellemi irányának folytatása hazánkban. Tektonikai geografia mellett emberi, történeti és kulturgeográfiát is kell üznünk.”⁴ Két legnagyobb munkája Balbi Adorján Egyetemes földrajz c. művének átdolgozása és kibővítése, illetve a Magyarország a XX. évszázad elején c. kötete is ezt az irányt jelzi.

Életének második, nehezebb korszaka 1910-ben kezdődött, amikor gróf Apponyi Albert kultuszminiszter egyetemi tanárnak nevezte ki. Ez ellen sokan felemelték a hangjukat, mert politikai lépést, a Katolikus Néppárt támogatását látták benne, hisz Czirbusz Géza katolikus pap, piarista szerzetes volt.

A Czirbusz Géza elleni támadások másik oka már szakmai jellegű. A kor Magyarországon a legnagyobb, iskolateremtő geográfus Lóczy Lajos, aki a természetföldrajzi iskola vezéralakja volt. Rengeteg nagynevű tanítványa Lóczy Lajos szemléletét vitte tovább. E természettudományos alapokon nyugvó iskola mellé emelkedett a Czirbusz Géza által

képviselt, Magyarországon most kialakuló és felcseperedő társadalomföldrajzi iskola. A következő sorok jól jelzik ennek a „geográfiai viaskodásnak” lényegét: „Eddig a fizikai geografia volt netovábbja geográfiai tudásunknak. És most is akadnak hangok a multból, melyek a mult századnak idejemult álláspontján még mindig földünk fizikai létét s annak kimerítő tudását és tanítását magasabbra taksálják mindennél a geográfiában. ... Közben azonban Ratzel is megalapította az emberi geográfiát, amiről a mult századbeli magyar geografia nem vett tudomást. Az a Ratzel meg azt mondja, hogy a földön mindenütt az ember nyomát kell keresnünk. A föld természeti képe üres az ember történeti képe nélkül.”⁵

Talán mindkét szemben álló földrajzos csoport vágyott a kiegyezésre, a kibékülésre, de ez Czirbusz Géza életében nem jött létre. Ha sikerül megtalálni a középutat a fizikai geografia és a társadalomföldrajzi iskola között, több jelentős művel gyarapodott volna a magyar emberföldrajzi szakirodalom, és hamarabb kap létjogosultságot az emberföldrajz a magyar oktatásban is. De az idő végül Czirbusz Gézát igazolta.

Tózsér Pál SP

1. A Délmagyarországi Természettudományi Társulat adta ki Temesváron 1882-ben.
2. Temesvár, 1880.
3. Pete József: A magyarországi vallásföldrajzi kutatások történetéből – http://geography.hu/mfk2004/mfk2004/cikkek/pete_jozsef.pdf, 6.
4. Határnevek és hágók a Kárpátokban (Hunfalvy János emlékezetének ajánlva). In: Magyarországi Kárpátgyűlés évkönyve, 1912. 10.
5. A geográfiának középiskolai tanításreformjához, Bp., 1914. 1. (Kiemelés az eredetiben.)

Köpek aranyból

Tanár: Mit jelent a Gulág kifejezés?

Diák: Ide hurcolták az életelen embereket...

Ki volt, mit tudsz róla?

Sztahanov: egyedül teljesítette az 5 éves tervet...

Mahatma Gandhi: a náci Németországban volt rendőrőrnök...

A zsidó időszámítással kapcsolatos „űjszerű gondolatok”:

Tanár: Hány napból áll egy év?

Diák: 365

Tanár: Mindig?

Diák: Nem. Vagy kevesebb, vagy több...

Tanár: Csillagászati szempontból mi történik egy év alatt?

Diák: Ennyi idő alatt kerüli meg a Nap a Földet...

A zsidó időszámítás a Krisztus előtti III. században kezdődött...

Jézus életének érdekességei: Jézus a betlehemi jászolba született...

Húsvét vasárnapján Jézus eltűnt a keresztről...

Jézus alászállt a pokolba és föltámadt hamvaiból...

Szeged–Brühl 1:1

BRÜHLIEK JÁRTAK SZEGEDEN

Cserediákjaink (összesen 12-en) és két tanárunk csütörtökön késő este érkeztek meg a budapesti Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre.

Pénteki programjainkat a németek – a változatosságnak köszönhetően – nagyon élvezték. Egy feladatsorral a kezében minden páros bejárta Szegedet, és elkészültek az első közös szelfik is. A városból visszatérve, az ebédet követően Dékány tanár úr mutatta be az iskolát, majd Nemes tanárnő jobbnál jobb ismerkedős játékokba vont be minket. A tojáseregetés után beindult a magyar diákok által megtervezett hétvége.

A péntek estét bowlingozással alapoztuk meg, amely után egy felejthetetlen Ivan&the Parazol koncerten vettünk részt. Ekkor engedtek csak fel igazán a németek, és akikkel eddig nem beszéltünk, most azokkal is megismerkedtünk.

A szombati nap az Aquapolis-szal indult. Miután mindenki kifürödte magát, a Kapcában előre lefoglalt asztal várt ránk. Mindenki jó étvággal tüntette el a különböző méretű hamburgereket. Este a diákok a Tiszát csodálhatták meg a rakpart lépcsőiről.

Vasárnapunk egyéni programokkal (pl. Ópusztaszer), paintballozással és egy kerti partival telt el. (A kerti parti szervezést és a helyszínt ezúton is köszönjük a Szatmári családnak!) Este kezdtük el úgy érezni, hogy ez a csapat szétválaszthatatlan lesz... Nagyon erős és jó közösség lettünk pár nap alatt.

Hétfő reggel 9.15-kor találkoztunk a Dóm téren. Ott bemutatták a németeknek a dóm és a Dóm tér történelmét egy német idegenvezetés keretében. Ezután volt egy kis szabadidőnk, majd 11-kor beültünk a filharmonia koncertre, ahol egy jazzről szóló előadást hallgattunk meg. Miután ennek vége lett, az iskola felé vettük az irányt, és megebédeltünk.

Ezt követően meglátogattuk a Vadasparkot, ami nagyon tetszett a németeknek is. A program után visszamentünk az iskolába, és az iskolaudvaron tartottunk egy közös záróvacsorát, ahol mindenki összegyűlt. Itt hirdettük ki a városismereti verseny eredményét is.

Másnap, kedden bementünk a második órára, és a németek is bejöttek velünk a mi nyelvóráinkra, illetve a többi osztály nyelv-

óráira is. Az „utolsó ebéd” után elkísértük a cserediákjainkat a vasútállomásra, ahol elbúcsúztunk tőlük.

Nagyon jó volt ez a pár nap. Egy jó kis társaság alakult ki, hatalmas élmény volt.

PÁR NAPRA NÉMETEK LETTÜNK

Április 27-én csütörtökön, alig néhány héttel német testvériskolánk diákjainak látogatása után mi is elindultunk vonattal Budapestre, hogy onnan repülővel Köln felé vegyük az irányt.

Késő este érkeztek meg, és siettünk is „hazafelé”, mert másnap reggel korán kellett kelni: péntek reggel iskolába kellett menni.

Beletekinthettünk különféle tanórákba (történelem, biológia és francia), majd a harmadik óra után vonattal Köln belvárosába mentünk. Megcsodáltuk a kölni dómot (a toronyból is!), sétáltunk a Rajna-parton, és egy sportmúzeumba is betértünk, mielőtt egy söröző éttermében megebédeltünk.

Ezek után megkezdődött a hétvége, mikor is minden német diák különféle programokra vitte el magyar társait. Voltak, akik kirándultak, mások vidámparkba mentek, lézerharcoltak, buliztak, vagy éppen sütögettek. Más-

jus 1-jét legtöbbünk a partnere családjával töltötte. Néhányan megnéztük még egyszer a dómot, kávéztunk és vásárolgattunk. A vacsora is nagyon különleges volt, hiszen az egyik német lány édesapja megvendégelt bennünket a Rajnától tíz méterre lévő nagyon elegáns éttermében.

A vacsi után szétszéledtünk. Voltak, akik hazamentek pihenni, viszont akadtak olyanok is, akik „csavarogtak” még egy utolsót. Másnap reggel ismét iskolába kellett mennünk, de megint csak 2-3 órát töltöttünk ott, mivel a magyarok csapata Bonnba indult. Ott megnéztük Beethoven szülőházát, a katedrális, az egyetem épületét, valamint a Haribo boltját is, és még egy utolsó vásárlásra is jutott időnk.

Ezután jött a legrosszabb: a búcsúzás. Visszamentünk az iskolába, ahol vártak minket a németek. Volt, aki a búcsú alatt még egy pár könnyecpet is hullajtott... És egyszer csak úton is voltunk a kölni reptér felé, és megkezdődött a hazafelé vezető utunk.

A közös két hét – túlzás nélkül mondhatjuk – maradandó élményeket hagyott bennünk.

Finsztál Zsófi és Sári Bertalan, 9. A

Mik a gyermekség-evangéliumok?

A kisebb gyerekekkel kapcsolatos evangéliumok...

Mit jelent az evangélium kifejezés?

Az evangélium a vallásos emberek közt van...

A nagyhét eseményei kapcsán:

Mit tudsz húsvét vasárnapjáról?

Ez a húsvét előtti utolsó vasárnap...

Mit tudsz nagycsütörtökről?

Ezen a napon volt az utolsó vacsora, Jézus utolsó vacsorája, hiszen már többet nem

vacsorázhatott, mer utána meghalt...

Jézus az utolsó vacsora után elment tanítványaival Szemirámisz függőkertjébe...

Jézus nagypéntek után 3 nappal feltámadt. Ennek a legtöbbben örülnek, de valaki nem örül...

Jézus a mi időszámításunk és a zsidóké szerint is nagypénteken hal meg, de nekünk szombaton, a zsidóknak pedig vasárnap támadt föl. Elméletileg.

Papp Attila
gyűjtése

„Itt szenved a strandon, a felnőttek hada, sőt, minden általános- és középiskola. Nappal együtt izzad, s együtt mulat éjszaka, ez a nyár szava, ez a nyár szava.” (Bergendy: Ha kiszárad a Balaton)

Gyakran előkerült Boczor tanár úr sípja

Az idei kosár házi verseny izgalmasan alakult. Eredetileg 7 csapat nevezett, amiből végül 5 jelent meg (a 9. B, a 11. C, 12. A, a 12. B és a 12. C). Ez kisebb átszervezéssel járt, de végül jót tett az eseménynek.

Az 5 osztály játszott egymás ellen az első körben. Az összes meccs izgalmas és sokáig kiélezett volt, néhol már az indulatokat is nehéz volt visszafogni, néha csak az erő és annak is a sportszerűtlenebb verziója került elő, ami jó pár konfliktust okozott a pályán, de Boczor tanár úrnak ezt sikerült kézben tartania. Ez a játék folyamatossága szempontjából nem volt túl jó, de utána legalább a fair play szellemében játszottak a felek.

Az már itt látszott, hogy a kilencedikesek nem lesznek képesek felvenni a versenyt a 2-3 évvel idősebbekkel. A második fordulóba a 4 legjobb csapat jutott be, sorrend nem volt, mert az első három team (a 12. A, a 11. C és a 12. C) körbe verés „áldozata” volt, vagyis ugyanígy győzelme és veresége volt.

A lényeg tehát az elődöntők során dőlt el. Az első meccset viszonylag könnyedén nyerték a fiatalabbak, míg a második elődöntőn az A-sok fordítottak egy nagyot 6-2-ről 11-8-ra. Így megmérkőzhettek azzal a csapattal, akivel szemben egy végletekig kiélezett, hajtós meccset nyertek meg.

A bronzmeccset a C-sek nyerték. A döntő ismét kemény és férfias küzdelmet hozott, ahol bár sokáig nem szerzett pontot a 11. C-s csapat, végül „csak” 10-8-ra nyertek a végzősök. Folytatva a „hagyományt”, miszerint csak ballagó osztály tud kosárbajnokságot nyerni.

Összességében egy izgalmas és kemény házi bajnokságon vagyunk túl, köszönjük a szervezést és a játékvezetést Boczor Zoltán Tanár úrnak.

A végső sorrend: 1. 12.A, 2. 11.C, 3. 12.C, 4. 12.B, 5. 9.B

Legjobb dobók: 1. Boga Szabolcs (12. A) 22 pont, 2. Mitrik László (12. C) 18 pont, 3. Mikuska Bence (12. B) 17 pont

Boga Szabolcs (12. A)

Hej, az a második hely

Iskolánk diákjai március 22-én városi, március 27-én megyei mezei futó diák-olimpián vettek részt.

Egy márciusi szerdai napon délelőtt 10 órára kellett megjelennünk a felső-tiszparti focipályán (SZEOL pálya). A körülmények nem voltak rosszak, de semmiképpen sem voltak ideálisak: egy felhő sem volt az égen, és az akkori 20 fokot legalább 30-nak éreztük. Körülbelül másfél hónappal az esemény előtt kaptuk a tájékoztatást Zsóka nénitől, hogy benevezze minket. Innentől kezdve mindenkinek a saját lelkiismeretére bízta, mennyit készül rá. A lányoknak 2, a fiúknak 4 km-t kellett teljesíteniük.

Iskolánk V. és VI. korcsoportban indított fiú és lány csapatokat, összesen kb. 25-en voltunk. A verseny rendszere egyszerű: mindenki egyszerre teljesíti az adott távot, és csak a helyezés számít. A táv teljesítése után mindenki megkapta a helyezését megfelelő sorszámmal, és azzal odaballagott a szervezőkhöz, akik felírták a versenyző nevét, iskoláját, sorszámmal, és – jó esetben – elvették tőle ez utóbbit. Amennyiben ez utolsó kritérium nem teljesült, a verseny szünetelt, amíg a sorszáma vissza nem került a szervezőkhöz. Nem csak egyéni, hanem csapatverseny is volt: 5 fős csapatok nevezhettek, amelyekből az első négy ember sorszámmal adták össze. A legkevesebb pontot szerző csapat lett az első, és az első három csapat jutott tovább a megyei fordulóba.

Tehát ott álltam a SZEOL pályán 10 órakor, és megnézve az időrendet tudatosítottam magamban, hogy az én korcsoportom

leg hamarabb 3 óra múlva fog rajtolni, hiszen a VI. korcsoportos fiúk zárták a napot. Ezt az időt próbáltuk a lehető legkényelmesebben eltölteni: többen is bevonultunk az öltözőkbe, ahol a padokat fekvőalkalmatosságnak használtuk. Megállapítottam, hogy a kormány stadionépítő kedve Szegedet is elérhetné, hiszen az öltözők nem voltak túl felszerelvek.

A versenyt 10 órakor az I. korcsoportos fiúk kezdték. Ők ránézésre úgy 8-9 évesek lehettek. Nekik csak 1 kört kellett teljesíteni az erre kialakított 1 km hosszú terepen a focipálya körül. 12.15 körül kezdett melegíteni a két VI. korcsoportos fiúcsapat. 13.00-kor rajtoltunk. Négy kört kellett szaladnunk, ekkor már 25 fokban, amit 35-nek éreztünk. Az első kör után már eszméletlenül fáradtam, és noha másfél hónapig tudatosan készültem, az kavargott a fejemben, hogy edzhettem volna többet is. Végül egészen jól sikerült: az első számú csapatunk a II. helyet szerezte meg.

További eredmények:

Egyéni: 2. hely Hajnács Lili 9. C, 2. hely Szabó Tétény 9. C, 3. hely Molnár Lajos 11. C

Csapat: 1. hely V. kcs. fiú csapat: Szabó Tétény 9. C, Tóth Alex 10. C, Szanka Ákos 11. C, Scherer Richárd 10. A, Kuna Áron 11. A.

1. hely V. kcs. leány csapat: Hajnács Lili, Molnár Csenge, Nagy Fanni 9. C, Priváczki-J.Laura, Varga Sára 10. C.

2. hely VI. kcs. fiú csapat: Molnár Lajos, Paragi Levente, Gellén Gergő, Oravecz Máté 11. C, Nagy Csongor 12. A.

Március 27-én, hétfőn következett az ismétlés, a megyei forduló. A körülmények hasonlóak voltak, az ellenfelek viszont komolyabbak és edzettebbek. Itt az első két csapat jut tovább az országos fordulóra, amit április 11-én szerveztek. Vicceldőttünk is a csapatban, hogy ezt még egyszer, a tavaszi szünet kellős közepén, senkinek sem lenne szívéigye lefutni. De ettől függetlenül minden tőlünk telhetőt megtettünk a győzelem érdekében. Ezúttal ez a 4. helyre volt elég.

További eredmények:

Egyéni: 3. hely Hajnács Lili 9. C: országos döntőbe jutott

Csapat: 1. hely V. kcs. leány csapat: országos döntőbe jutott (Hajnács Lili, Molnár Csenge, Nagy Fanni 9. C, Priváczki-J.Laura, Varga Sára 10. C),

2. hely V. kcs. fiú csapat: országos döntőbe jutott (Szabó Tétény 9. C, Tóth Alex, Papp Ákos 10. C, Szanka Ákos 11. C, Kuna Áron 11. A),

4. hely VI. kcs. fiú csapat (Molnár Lajos, Paragi Levente, Vársárhelyi Viktor, Oravecz Máté 11. C, Nagy Csongor 12. A.

Ezúton is gratulálok az V. korcsoportos lányoknak és fiúknak, akik az országos döntőbe jutottak, és köszönöm Zsóka néninek, hogy a versenyek alatt bátorító szavaival ösztönzött minket arra, hogy ne kapjunk egyszerre szívinfarktot és hógutát!

Nagy Csongor, 12.A

TÁJÉKOZTATÓ
a 2017/2018-as tanévkezdéséről és az év eleji teendőkről

TANKÖNYVVÁSÁRLÁS: augusztus 28-29. 9-15 óráig.

A kollégisták az évnnyitó előtt 16:00 óráig valamint az első tanítási napon vehetik át tankönyveiket.

Kérjük, hogy az – egyetemen tanuló testvér miatt – elmaradt igazolásokat október 1-jéig juttassák el az iskolába. A fizetős tanulók a tankönyvekkel együtt kapják meg a számlát, amit szeptember 15-ig kell rendezniük (készpénz, utalvány, átutalás).

PÓTVIZSGA, OSZTÁLYOZÓ VIZSGA: 2017. augusztus 28. hétfő 9:00

TANÉVNYYITÓ VENI SANCTE SZENTMISE: 2017. augusztus 31. csütörtök 16:30 Gyülekező ünnepélyben az osztálytermekben 16:15-ig.

A tanévnyitó után 18 órától minden osztálynak **szülői értekezletet** tartunk!

KOLLÉGISTÁKRA VONATKOZÓ TÁJÉKOZTATÁS: Az „elsős” kollégisták (7.A, 9.B és 9.C ill. az újonnan érkező felsőbb évesek) 15:00-ig érkezzenek meg, szüleiknek 15:30-kor **tájékoztatást** tartunk a fizika előadóban. A nem első éves kollégistáknak 15:30-ig kell megérkezni.

ELSŐ TANÍTÁSI NAP: 2017. szeptember 1. péntek

ÉTKEZÉS: A szeptember havi menzát a gazdasági irodának – Szombathelyi Mihályné részére – címzett levélben vagy a kato@szepi.hu e-mail címen kell **igényelni** 2017. augusztus 25-ig.

Normatív kedvezmény (50% vagy 100%) csak igazolások leadása ellenében jár!

Igazolások és a nyilatkozat hiányában a kedvezményes étkezést nem áll módunkban biztosítani.

Az étkezéshez szükséges nyilatkozat letölthető az iskola honlapjáról. A szeptemberi menza befizetésének időpontja megegyezik a tankönyvvarusítás időpontjával.

Befizetéskor az igazolásokat (2017. augusztus havi MÁK igazolás) és a kitöltött nyilatkozatokat kérjük leadni!

A kollégistáknak nem kell külön az étkezést igényelniük!

A szeptembertől érvényes kollégiumi étkezési térítési díj befizetése – melynek időpontja minden hónapban a menzafizetést követő héten esedékes – nem változik.

Normatív kedvezmény (50% vagy 100%) csak igazolások leadása ellenében jár!

Ha a tanuló beteg vagy távol van (nincs iskolában) az ebédet le kell mondani, mely az adott napon is lehetséges reggel 9 óráig. Az ebéd elvitelére nincs lehetőség.

ISKOLAI ÉS KOLLÉGIUMI KIADÁSOK:

Az iskolai befizetések rendszere nem változik, az ehhez szükséges információkat, dokumentumokat az első tanítási napon kapják meg a diákok.

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

k é p e s l a p

